GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

Litt.
Sv.

DIKTER

AF

P. E. MELLIN

FÖRSTA SAMLINGEN

STOCKHOLM
TRYCKT HOS P. PALMQUISTS AKTIEBOLAG
1898.

TRYCKT HOS
P. PALMQUISTS AKTIEBOLAG, STOCKHOLM
1898.

Innehållsförteckning.

A.

Blandade dikter.

	Sid.
Lifsfrågor	3
Tålamod	4
Vid studentjubileum	5
Det går en suckan genom tiden	8
Julafton	11
Stjärnor	13
Stormen	15
Josef	16
Jul	20
Det lillas vikt	21
Rike mannen och Lasarus	26
Golgata	28
Vid ett guldbröllop	30
Fåglar	33
Godt nytt år	34
Djurplågeri	35
Vid en ung moders graf	37
Bättre	38
Till E. vid ett bröllop	40
Barmhärtighet	41
Madonnan	43
Änkans son i Nain	53
Vid en liten flickas graf	57
Din moder	58
Till vice värden vid ett bröllop	59
I sommartiden	61
Källan	62
Till ett brudpar	64
Ett brudpar	65
Före en vigsel	67
Sömnens ängel	69
Vid en kyrkoinvigning	91

B.

Psalmer.

	Sid.
Fosterlandet	105
Lyckan	106
Herrans bön	108
Allhelgonadag	110
Sann tro på Gud	111
Bönen	112
Missionspsalm	115
Julpsalm	116
Julhymn	118
Gode herden	119
Påskpsalm	122
Tro	124
Ett brudpars hem	125
Bitter lott	127
Adventshymn	129
På palmsöndag	132
Missionssång	133
Din bäste vän	135
Bröllopspsalm	136
Herden och hjorden	137
Vid ett barns graf	139
Tröst i lif och död	141
Jesu död	142
Långfredagspsalm	143
Allt i tro	144
Pingst	145
Tredje böndag	146
Söndagsskolan	147
Guds Lamm	149
En liten tid	150
Bröllopspsalm	152
Kvällspsalm	153
»Jag tror»	154
Sinais femte budord	154
Hedra fader och moder	155
Döden	156
Yttersta dagen	157
O, hvad salig fröjd	161

A.

BLANDADE DIKTER.

Lifsfrågor.

Hvad tänker du?
Finns ej en Gud, som skapat tingen,
Som masken styr och stjärneringen
Samt blixtens vigg och änglavingen?
Hvad tänker du?

Hvi tviflar du?
Tro Gud om godt i hårda nöden!
Tro Gud om godt i alla öden!
Tro Gud om godt i själfva döden!
Ej tvifle du!

Hvi ängslas du?
Är i bekymmer djupt du bunden?
Af fogelskaran lär i lunden
Glad ottesång i morgonstunden!
Hvi ängslas du?

Hvi knotar du?
Är kalken bitter, tåligt töm den!
Var oförrätt dig svår, så glöm den!
Är lifvets gåta mörk, så göm den!
Den klarnar nog!

Hvi trälar du?
Till frihet skapats mänskoanden;
Till frihet bjuds dig herdehanden;
Till frihet lösas jordebanden.
Ej träle du!

Hvi dröjer du?
Hör, slag på slag slår tidens klocka!
Till bot dig himlaröster locka.
Vänd bort de moln sig sammanskocka!
Det gör i tid!

Hvi sörjer du?
Hvad du förlorat rikt betäckes.
En sol går upp, om stjärna släckes,
Och jordadt hopp ur grafven väckes.
Hvi sörjer du?

Tålamod.

På lifvets fält ej fåfäng stå!
Nej, ut beslutsamt må du gå,
Att röja mark, plantera, så,
I tålamod!

Af Herrans folk på hvarje tid
Kräfts tålamod i id och strid.
De verkat troget, vunnit frid
I tålamod.

Och odalmän, helst i vår nord,
Af sådd ej snart få bröd på bord.
De så och *bida* regn åt jord
I tålamod.

I sinom tid så rik, så skön
Beskärs af himlen arbetslön
Enhvar, som verkar här i bön
Och tålamod.

Syns tung och anspråkslös din lott?
Har än i ax *din* sådd ej gått?
Går sårad fot på törnen blott?
Haf tålamod!

Ha tidens strider sinnet nött?
Har pröfvadt hjärta ofta blödt?
Är korsets skuldra slutligt trött?
Haf tålamod!

Så fäll ej modet! Upprätt statt
I solig dag och mulen natt!
Du knote ej! På Gud tro gladt
I tålamod!

Åt såningsmän en skörd Han har.
Åt stridsmän räcks en krona klar,
Och palm åt den, som korset bar
I tålamod.

Vid studentjubileum i Västerås i juni 1898.

Nu *högtidsdag* är i *naturen,*
I sommarskrud densamma står.
Så klar är himlen. Foglar kvittra,
Och glad på fält hvar landtman går.
Som spegel ter sig Mälar'ns yta,
Och dômens torn sig solar skönt.
I parken fröjdar sig hvar blomma,
Kung Gustafs byst med krans är krönt.
Från Djäknars berg ses frejdad vy,
Som hvarje sommar födes ny.

Nu *mötesdag* är för kamrater
Från skilda håll, från stad och land,
Med skilda titlar, skilda minnen
Från berg och dal och mången strand.
Vi kallats hit att oss församla
I Vasas gamla sköna stad,
Där förr i många bättre dagar
Vår lefnads dikt fått många blad.
Den tiden länge se'n har flytt,
Och gamla Aros blifvit nytt.

Nu *minnesdag* är för kamrater.
Du minns den tid, som om i går,
Då oss gafs *hvita* segerpriset.
Se'n dess flytt tretti' långa år.
Vi då i skolan lefvat samman,
En enda släkt i syskonfrid.
Det lyste sol i dessa dagar!
Så rik på knopp var sagda tid!
O, kunde den vi återfå,
Med blåögdt hopp, med sorger små!

En *fröjdens* dag ha här kamrater.
Enhvar sig gläder nu som bäst.
Bekymmer lämnas denna dagen;
De passa ej för jubelfest.
Då här vi talrikt kommit samman
Från skilda orter, skilda tjäll,
Så må här råda fröjd och gamman
På sommarafton, sommarkväll!
Här svajar flagga gul och blå,
Men ock i hjärtan flaggas må!

Dock *vemod* känna ock kamrater.
Ty tiden ändrats, vi med den.
Re'n snö han mången strött i håren,
Och pojkar blifvit gamle män.
Vi här väl återse hvarandra,

Men annorlunda nu än förr,
Då lätt var kroppen, gladt var sinnet,
För fröjd på gränt stod hjärtats dörr.
Oss flytt vår ungdoms ljusa vår,
I lifvets höst enhvar snart står.

Nu *hedras* böra här kamrater.
Ej skilje stånd, ej lefnadskall!
Kamrater voro här vi fordom.
Kamrat enhvar förblifva skall!
Re'n flere vunnit sköna lagrar,
Ett äradt namn på häfdens blad,
Bland dem som aldrig skola glömmas
I fosterlandets söners rad.
Men, om du själf fått lycklig lott,
Så sky ej dem, som mindre fått!

Nu är *triumfdag* för kamrater
Från skilda strids- och arbetsfält,
Där länge de ha kämpat, verkat,
Hvarhelst Försynen dem har ställt.
De utfört månget viktigt dagsverk,
I solig och i mulen tid,
Bland tusen stora mänskohopar
I många värf i trägen id,
Då åren kommit, åren flytt,
Då dagar svunnit, dagar grytt.

I dag nu *tacka* här kamrater
Sin forna kära lärarkår,
Hvars leder väl med tiden glesnat
Men hvaraf mången kvar än står.
I stiftet verkar ännu Mossberg,
Vårt rätta lärarideal;
Men för en Björling lifsproblemen
Ha lösts högt ofvan Svartåns dal.
Ock flere dött. Men kvar I sen —
Bland andra — ärekrönt Sundén!

Nu *saknad* råder hos kamrater.
Ty borta är så mången vän,
Som redan nedlagt vandringsstafven
På vädjobanan syns ej än.
Kamrater flere tyst i mullen
Nu slumra till den sista dag.
De från den gröna griftekullen
Ej hälsa till vårt brödralag.
För dem är lifvets dag förbi,
Och efter dem snart följa vi.

Nu *afskedsdag* är för kamrater!
Ty ej enhvar skall ses igen
På nästa stora jubeldagen,
Då våra minnen firas än.
För en och annan solen dalar
Törhända snart i västersky.
Vi hasta bort, och det för alltid,
Från städer och från kyrkoby.
Men gå vi bort från berg och dal,
Må *samling* ske i himlens sal!

Det går en suckan genom tiden.

Det går en suckan genom tiden,
En suckan efter *dagligt bröd*
I skilda land af svultna skaror
I låga tjäll i armods nöd.
Och tusen sinom tusen ropa:
»Oss hjälpas bör med eld och svärd»
Mot rike män med kalla hjärtan
I denna kärlekslösa värld.
En hvar dock bästa råd så får:
Bed fjärde bön i »Fader vår!»

Det går en suckan genom tiden
En suckan efter *själaspis*.
Ty ej med timligt mättas anden,
Nej, blott med frukt från paradis.
Vår själ här eljest städse hungrar;
Till lifsens ord densamma trår;
Hon, tom vid alla hednaläror,
I kristendomen näring får.
Där bjudes alla, dig och mig,
Ett himmelskt manna på vår stig.

Det går en suckan genom tiden,
En suckan efter *lyckas* höjd.
Vi äro skapade till lycka,
Vi äro kallade till fröjd.
Men sällhet alltid fåfängt sökes
I flärdens ting i jordens grus.
Den blomstrar skönt och fritt den gifves
I mänsklighetens fadershus.
Där säll kan varda ock din lott,
Med rikedom förutan mått.

Det går en suckan genom tiden,
En suckan efter stilla *frid*.
Det oro bor i mänskosinnen,
Vår jord är full af split och strid.
Det brusar oro uti länder,
I hjärtan, stater, kyrkor, hem;
Där brusar såsom stormigt världshaf,
Trots julfridsord från Betlehem.
Hvar själ behöfver julefrid
Och påsk- och pingstfrid hvarje tid.

Det går en suckan genom tiden,
En suckan efter ostörd *fred*.
Bland folken än till örlog rustas,
Med regeln: dig till krig bered!
För brodermord man icke skyggar

Vid kristna nittonseklets slut.
Så fridens lära än ej mäktat
All hedendom att drifva ut.
Men spjut till lie smidas bör.
Af svärdet plogbill fredligt gör!

Det går en suckan genom tiden,
En suckan efter *evigt lif.*
Ty släktet är af döden hemsökt,
Vid grafvens bud: här bo och blif!
Vid hednagrift ses idel mörker,
På kristna grafvar lyser hopp.
De trognes kropp väl sänks i stoftet,
Men anden går till himlar opp.
Så säg ej, att ditt lif är kort!
Det evigt är! Lägg klagan bort!

Det går en suckan genom tiden,
En suckan efter *salighet.*
Ty ej med mindre tillfredsställes
En himlens son i evighet.
Väl snillen öppna nya vidder
För mänsklig idrott år från år,
Med hittills aldrig kända under,
Dock världen där ej frälsning får.
Men syftet med all Guds mission
Är salighet vid ljusets tron.

Det går en suckan genom tiden,
Men ängsligt sucke mer ej *du!*
Ett gudabarn du är! Så gladligt
Ditt sänkta hufvud upplyft nu!
Din forna oros suckan tystne,
Den vändas må i ljudligt lof,
Tills du i ängla-, helgonkörer
Får jubla i din konungs hof.
Så fröjdfullt banan dit nu gack!
All världens Gud gif evigt tack!

Julafton.

Nu tändas här mångmilliarder af ljus
I rikes gemak och i fattiges hus.
Och tindrande stjärnor på himmelens päll
Så vänligt oss hälsa på högtidens kväll.
God jul nu till alla!

God jul nu åt *konungen,* hela hans hus,
Den kronprydda kretsen vid slottsgraneljus!
Må furstar, furstinnor, på samhällets höjd,
Få njuta en fridfull och endräktig fröjd!
God jul nu åt hofvet!

God jul ock åt hela vårt *fädernesland!*
Gud hålle däröfver sin hägnande hand!
Vi älska dess berg och hvar dal och hvar sjö,
Vi älska dess blommor, vi älska dess snö.
God jul åt dess bygder!

God jul nu åt *barnen* kring granar och bord,
Där fröjd öfver jultomtens gåfvor blir spord!
Gud signe de små, hvarje mors lilla vän!
Och må ock de gamla bli julbarn igen!
God jul nu åt barnen!

God jul åt hvart suckande, längtande par,
Som jollrande, lekande älskling ej har!
Må hemmet nu öppnas för fattiga små,
Att de ock, de Gudsbarnen, jul där må få!
Det gör du åt Herren.

God jul åt hvar *fattig* i armodets skjul!
Guds frid må där ingå med tröst nu i jul!
Han, som utan härberge lades på strå,
I kärlek till fattige ser i hvar vrå.
Han minnes sin krubba.

God jul åt de *rike!* Må gladligt i tro
De bringa in jul ock i torftiges bo!
Barmhärtighet spride nu ljus i de tjäll,
Där nöden är bofast, på fröjdernas kväll,
Att där ock blir glädje!

God jul åt de *sorgsne* i hydda och borg,
Som blöda i tysthet i tärande sorg!
»Jag bådar stor fröjd», så i änglarnes mängd
Sjöng julens seraf uti Betlehems ängd.
Så bort nu all sorgen!

God jul åt hvar *sjuk* uti koja, palats,
Af olika stånd, af hvar rang, på hvar plats!
Då trogne här flytta från lidandens bädd,
De gå till det hem, där hvar salig är klädd
I strålande juldräkt.

God jul till enhvar uti *fängelsecell,*
Som jular i hemmet förr firat så säll!
O, finner sin lott och sin kost nu han svår?
Och smyger ur ögat sig fram nu en tår?
Må juleord trösta!

God jul ock åt *djuren!* Till dem var en vän,
Du husbonde, husmoder, ungmö och sven!
I vintertid kärfvar åt fåglarne gif
Af sommarens gröda! En djurvän så blif!
Gif jul ock åt djuren!

God jul åt hvar *kyrka* i julottestund!
Då sjungs, som af fåglar i sommarens lund.
Högt lyftes hvar ande från sorger och kval,
Då brusande höres den helga koral,
Vår psalm »femtifemman».

God jul ock åt syskon i *främmande land!*
Må signa ock dem den Allsmäktiges hand!

Må julen bli fridfull på hela vår jord,
Vid furor och palmer, i tempel, vid bord!
God jul åt all världen!

God jul nu ock firas i *himlarnes* sfer
I helgonakretsar och änglarnes här.
Allt större där julskaran städse skall bli
I endräktig fröjd, utan disharmoni,
Med mångstämmig julsång!

Stjärnor.

Se på stjärnor, hur de glimma
Härligt nu i nattlig timma!
De predika skönt om Herran
Nära, fjärran.

Syskon äro dessa alla,
Systrar vi ock dem må kalla!
Samme Fader har oss danat,
Väg oss banat.

Alla låna ljus från solen,
Hon från klara nådastolen.
Så i allt från Fadershuset
Utgår ljuset.

Skåda, huru skönt de vandra,
Stilla fridsamt om hvarandra,
Plikten fylla redobogna,
Skaparn trogna.

Så de vandrat alla tider,
Under seklers jordestrider,
Tjänat troget, skilda nätter,
Alla ätter.

Ho kan räkna deras rader,
Alla deras myriader?
Blott Guds blickar öfverfara
Deras skara.

Mänskligt öga ser blott föga
Af dem uti rymder höga.
Dolda många vandra vida
Sent och tida.

Gud dem räknat, känner alla.
Ej den minsta ned kan falla
Eller sig från banan skilja
Mot hans vilja.

De oss lyst i barndomstjällen,
Lyst i dälder, lyst på fjällen,
Lysa oss på land och hafven
Fram till grafven.

Ofvan jordens vida bana,
Högre än vi mäkta ana,
De bevittna mänskoöden
Allt till döden.

Vintergatans regioner
Störas ej från våra zoner.
Dit upp nå ej jordens strider
Skilda tider.

Skola de ännu i många
Skilda framtidssekler långa
Fylla sina värf i fjärran?
Det vet Herran.

Han ock vet, om där sig röra
Lif, som se och känna, höra,
Väsen, jordens mänskor lika,
Pröfningsrika.

Stora äro världsproblemen,
Underbara stjärnsystemen.
Hela världen alla stunder
Är ett under!

Stormen.

O storm, du en stormakt är uppå vår jord,
Du sjunger ditt väldiga, dånande ord
För samtliga världsdelar, länder och haf,
Kring vaggor och brudstolar, kyrka och graf,
Så lika för alla.

Du vandrar ej stillsam, du hastar så brådt
Och skakar på kojor och skakar på slott.
Som andedräkt du ifrån Hämnaren går.
Förödelse följer uti dina spår.
Du känd är bland folken.

Med åskan helt ofta i vänligt förbund
Du bräcker så furor som fruktträd i lund
Och Libanons cedrar och öknarnas palm,
I nordlandens köld och i sydtrakters kvalm,
En jätte i krafter.

Rätt gammal du är, men dock städse helt ung
Med snabbaste vingar, med packning ej tung.

Du hälsat har Adam och Eva ock förr;
För dig de ej stänga förmådde sin dörr,
Då därpå du klappat.

Du hvirflat upp massor af yrande snö,
Än regnskurar kastat på berg och på sjö.
Du trådt dina danser med tidernas blad
Och årtusens skepp, den oändliga rad,
Samt seklernas båtar.

Du vördnad ej visar i brådskande lopp
För stormakters flaggor i masternas topp.
Du slungar dem vresigt mot skummande strand
Och spillror af vraken högt upp där på land
På tusende kuster.

Du kindpustat helgon och missgärningsmän,
Och mycket i tiden du ogjordt har än;
Än ryta du skall uti framtida dar
Och minnen i legio lämna då kvar
Af hvad du förstörer.

Dock lyda du måste, fast mäktig, ock du,
Din Skapares tjänare är du blott ju.
Han näpsande ofta dig tillropar: »Tig».
Och genast du tystnar på hvarje din stig
Och hvilar då ödmjukt.

Josef.

O Josef, du Jakobs så frejdade son,
Ett längese'n hänsvunnet tidehvarf från,
Ditt minne, det sköna med renaste drag,
Jag sjunger på namnets bemärkelsedag
I svenska kalendern.

Som barn jag i hemmet din saga re'n hört.
Det känsliga sinnet hos pilten den rört.
Jag läste, helt hänförd, om dig hvarje rad
På heliga Skrifternas krönikeblad,
En mästareteckning.

Jag gömde hvart ord samt ock drömde ibland
Om ynglingadrömmarn i Israels land.
Du stod för den lille i Dalabygds tjäll,
I dagarnes sol, under stjärneströdd pell,
Förklarad och helig.

I andakt jag såg då ditt hem i den ängd,
Där heliga minnen sig samlat i mängd,
I frejdade Hebron, där skönt uti frid
Ett säde har såtts för all kommande tid
Af trons patriarker.

Jag såg där din fader, en ädel gestalt,
En Abrahams sonson med tro uti allt.
Ej anade han, huru viktig han var,
En landtman i tält, för all framtidens dar
För judar och kristne.

Jag såg ock din moder, den Rakel så skön,
Som förr för din fader var många års lön.
Hon älskades högt, men hon bort måste gå
Helt snart från de sina. — Ej visste hon då,
Hvad *du* skulle blifva.

Din fader då sörjde där år efter år,
Se'n henne, den kära, han lagt uppå bår.
Ett minne af *henne,* var *du* all hans tröst;
Ett minne af hennes var också din röst,
Musik för hans öra.

Så växte du upp, blef en yngling så skön,
Rikt signad af Gud enligt faderlig bön.

Ett himmelens konstverk, så ande som kropp
Du gick där med storartad framtid i knopp,
I tält och på fälten.

Du bar i din lifligt pulserande själ
Mångfaldiga frön till mångtusendens väl.
Af framtidens förlåt en flik drogs dig opp
I siande dröm, då där gjorde sitt lopp
Bebådelsers nätter.

Ditt lif, dina öden väl känner enhvar,
Så att dem att skildra behof jag ej har.
I pröfningars skärseld du luttrades först,
Förr'n bland alla statsmän du blifvit har störst
I Nilflodens länder.

Ej blommorna sprida sitt ljufvaste doft,
Förrän de bli krossade nästan till stoft,
Och guld blir ej skimrande äkta metall,
Förrän det blir friadt från orenhet all
I smältdegelelden.

Så *du* ock ur pröfning gick renad och stor,
Där ödmjukhet lärts, hvari dygden rätt gror.
Förnedrad, du upphöjdes underbart skönt.
Af bröderne såld emigrant, har du rönt
Beskydd af Försynen.

Du sedan med varsam och lyckosam hand
Har styrt pyramiders då mäktiga land.
Du verkade visligt i allt som regent
Till båtnad för landet, dit Herren dig sändt,
Ett mönster för furstar.

Men ock mot din fader och bröder du fullt
I allo har handlat beundransvärdt huldt.
Du hämnades aldrig för brödernes brott.
Du högsinnadt lönade dem med allt godt,
Ett mönster för bröder.

Din lefnad i allo är rörande skön,
En himmelens dikt, för din trohet en lön!
Hur tacksamt du hedrat din landtlige far,
Fast härskarens purpur och spira du bar,
Ett mönster för söner.

Då lifvet du lyktat, en stor procession
I uppriktig sorg, ej med hycklande ton,
Ledsagat ditt stoft ifrån Nilflodens strand
Till barndomens hembygd i Kanaans land,
Ett sorgtåg så väldigt!

Se'n dess hafva flytt fyratusende år,
Och nutiden trampar de hänsvunnas spår.
Nationer ha kommit, nationer ha gått,
Och troner ha uppstått och störtats så brådt
I blodiga strider.

Du hvilar i världsfrejdad Makpelagrift,
Med rikaste lagrar från slutad bedrift,
Där Abraham, Isak och Jakob i ro
Nu slumra, se'n lifvet de ändat i tro,
Till yttersta dagen.

Jag sjunger ditt minne i aflägset land,
Fast lyran är svag uti sångarens hand.
Men tiderna sjunga allt högre ditt lof
I dagakarls tjäll och i kejserligt hof
I årtusens dagar.

Du gagnat har enskilde, gagnat har folk,
Bebådelsedrömmars så djupsinte tolk!
Din lefnad predikar för eftervärld all,
Hur lifvet, trots pröfningar, framlefvas skall
I tro och i renhet.

Ditt namn är en stjärna med klaraste ljus
I häfder för slott och för fattigmäns hus.

För ynglingaskaror och mognade män,
För furstar och statsmän ditt minne står än
Så lärorikt ädelt.

Din ande nu högt ofvan Nilflodens strand
Får sällaste lön i de saliges land.
Bland änglar och helgon ifrån hvarje zon
Du höjer vid himlarnes strålande tron
Din jublande lofsång.

Jul.

Nu julen är inne! Se tindrande *ljus*
I mängd uti tempel och enskildes hus!
Dig påminn nu barndomens paradistid,
Då hjärtat högt jublat vid ljusen i frid!
Var julbarn nu åter!

Nu julen är inne! Hör *klockornas* ljud,
Som vida i nejden om ottan ger bud!
Så stå icke trög på bekymmernas torg,
Nej, gå till Guds hus ifrån koja, från borg!
Lyd klockornas maning!

Nu julen är inne! *Predikareord*
Högt ljuda på samtliga språk på vår jord
Om julsång af himmelska härskarors mängd
Högt upp öfver krubban i Betlehems ängd.
O, lyss till predikan!

Nu julen är inne! Nu råder stor *fröjd*
I jordiska tjäll och i himmelens höjd.
För barnen är fest omkring granar och bord,
Och äfven hos gamla nu fröjd blifver spord,
Hos höga och låga.

Nu julen är inne! Hvem räkna nu kan
De *julgåfvor*, kristne nu gifva hvarann?
Må du ock nu offra åt armodets tjäll!
O, gläd där de små! Och du själf blir då säll,
Och Gud dig skall löna.

Nu julen är inne! Oss bjudes nu *frid*,
Att vika må oro, bekymmer och strid.
Må krigsbuller tystna och slutas allt kif
Så väl i nationers som enskildes lif!
Må frid bli på jorden!

Nu julen är inne! Trots fröjdernas brus
Må icke den firas i sus och i dus
I synd och i last. Ty dock julen ju är
En högtid för kristne, ej hedningar här.
Den firas må kristligt!

Nu julen är inne! All kristenhets *bön*
Nu stiger mot höjden som rökelse skön,
På skildaste språk och med skildaste ljud.
Har *du* ock behof att nu bedja till Gud?
Har du ock en julbön?

Nu julen är inne! Högt brusar ett *lof*
Af hyddornas folk och från furstarnes hof,
På olika tungomål upp till Guds tron
Från jordklotets rund, ifrån hvarje dess zon.
Skall *du* icke tacka?

Det lillas vikt.

Kort var Skaparns »varde»,
Men det bragte ut
Världarne i rymden
Intill tidens slut.

Första mänskoparet
Enkelt, ringa var.
Det till milliarder
Sig förökat har.

Alla små sekunder,
Fast så ringa, dock
Bilda världens åldrar,
Evigheten ock.

Ringa vattendroppar
Dana hela haf.
En elektrisk gnista
Reder tusens graf.

Små och ringa sandkorn
Bilda vida land.
Liten enkel vådeld
Stiftar städers brand.

Korta alfabeten
Fylla hela språk,
Räcka till för slotten
Och för lägsta kåk.

Ofta minsta orden
Få den största vikt.
Stundens felsteg kräfva
Ofta årens bikt.

Just de minsta snäckor
Blifvit bergens märg.
Minsta trosbön störtar
Sorgers alla berg.

Små, små vattenbäckar
Kedjas till en flod.

Och till världsbragd ledde
Idioters mod.

Minsta maskar borra
Största skepp i sank,
Och små grand af stoftkorn
Bilda hafsdals bank.

Små, små ringa myror
Invid stack i id
Gifvit stora läxor
Trötte män i strid.

Små, små furstepennor
Skrifva länder bud,
Skicka öfver folkslag
Krigens dunderljud.

Små, små barnaväsen
Styra kojor, slott,
Och, om bort de flykta,
Flyr all glädje brådt.

Små, små verk af kärlek,
Enkla, milda ord
Till ett himmelrike
Göra hem på jord.

Små, små synder drifva
Raskt ur Eden ut,
Och *små* onda vanor
Jättar bli till slut.

Små, men ökta skulder
Bli laviner fort,
Om i tid man icke
Undflyr ockrarns port.

Små, men sparda mynten
Kapital bli lätt,
Om man dem placerar
Till att räntas rätt.

Liten är bacillen
I ett mänskligt bröst,
Men den snart förvandlar
Offrets vår till höst.

Mången bok tyckts ringa
Som så enkel kom.
Tänkesätt och seder
Dock den skapat om.

Ringa syns ett frökorn,
Men där snart slå ut
Hjärtblad, som bli ceder
eller palm till slut.

Liten pilt i vasskorg
Invid Nilens strand
Setts se'n gifva lagar
Jordens alla land.

Med små slungans stenar
Från en liten bäck
Nedlagts själfve Goliat
Af en gosse käck.

Litet barn i krubba
Sågs i Davids stad,
Men det bragt har världen
Julars hela rad.

Kristna senapskornet
Världsträd blifvit har,

I hvars skugga folken
Bygga alla dar.

Liten fiskargosse
I Betsaida går.
Se'n på häfders himmel
Petri stjärna står.

Liten tös i Småland
Gått ur hydda trång
Att en värld förtrolla
Med serafisk sång.

Ringa synas mödrar
Uti armods tjäll,
Men de fostra sekler
Morgon, middag, kväll.

Ringa synas piltar
Uti torftigt bo,
Men i deras hufvud
Framtids öden gro.

Ringa syns hvar skola,
Ringa läraras lott.
Evigheten spirar
Ur hvad där han sått.

Mången landtlig kyrka
Obetydlig står,
Men för mången vägen
Där till himlen går.

Ringa barnagrafvar
Redas i en dal,
Men ur dem gå änglar
Upp till himlens sal.

Kort är mänskolifvet,
Vissnar just som hö,
Men för evigheten
Har det i sig frö.

Allt för Gud är *viktigt*,
Hvad oss ringa syns,
Och till storhet varder
Hvad som smått begynns.

Rike mannen och Lasarus.

Stormannens hus majestätiskt där står!
Lasarus hemlös det lidande når.
Stormannen dryg på ett hyende ligger,
Lasarus ödmjuk en allmosa tigger.

Stormannen skönt uti purpur är klädd,
Lasarus blifver för trasorna hädd.
Stormannen läckerhet dagligen spisar,
Lasarus bort där från dörren man visar.

Stormannen hälsa ock åtnjuta får,
Lasarus sjuklig har smärtsamma sår.
Stormannen vet ej, hvad stafkarlen lider;
Lasarus knotar ej, hur det än svider.

Stormannen har nog åt »vännerna» bröd,
Lasarus intet där får i sin nöd.
Stormannen eländet icke bevekte,
Lasarussåren dock hundarne slekte.

Stormannen festar i sus och i dus,
Lasarus sorgsen hör fröjdernas brus.

Stormannen blossande röd är på kinden,
Lasarus blåblek för höstkalla vinden.

Stormannen firas af vänner i mängd,
Lasarus värnlös i världen är trängd.
Stormannen arfven i viner ses öda,
Lasarus låter blott tårarne flöda.

Stormannen hvilar på purpurbädd mjuk,
Lasarus blott på en trappa, fast sjuk.
Stormannen väntar allt sällare dagar,
Lasarus blott till att dö sig då lagar.

Stormannen har ingen gud i sitt bo,
Lasarus sätter till Skaparn sin tro.
Stormannen tänker alls icke på döden,
Lasarus önskar densamma i nöden.

Stormannen plötsligen ryckes då bort,
Lasarus slutar där ock innan kort.
Stormannen lämnar så dyster all lycka;
Lasarus då inga sorger mer trycka.

Stormannen ändar sitt lif utan hopp,
Lasarus fröjdefullt lyktar sitt lopp,
Stormannen prydligt vid griften lofordas,
Lasarus trasig i tysthet där jordas.

Stormannens graf fick af blommor sin gärd,
Lasarus' grift ansågs sådant ej värd.
Stormannens skatter af arfvingar delas,
Lasarussläkten ett byte då felas.

Stormannens ande till »pinan» då gick,
Lasarus »hugnad» i paradis fick.
Stormannen kvalen där aldrig skall sluta,
Lasarus evigt sin glädje skall njuta.

Stormannen varnande står för all tid,
Lasarus lyser som stjärna så blid.
Stormannens slut har den dystraste stämpel,
Lasarus' lott är ett tröstligt exempel.

Golgata.

Till Golgatahöjden min ande nu trår,
Till heliga rummet i vallfärd jag går
Bland pilgrimeskaror från söder och nord,
Från öster och väster, från hela vår jord,
Från slott och från kojor.

På Golgatahöjden jag tankefull står,
Där bild efter bild upp i minnet nu går.
Där kämpats en strid, och där talats ut ord,
Som största betydelse ha för vår jord
För tidehvarf alla.

På Golgatahöjden jag undrande *ser*,
Hur lögnen tycks segra och fräckheten ler,
Då sanningens furste, med törnen där krönt,
Med hån och med död för allt godt varder lönt
Af Israels präster.

På Golgatahöjden jag gripes af *sorg*,
Att släktet så ondt är i hydda och borg,
Att rättvisans sak kunde kränkas så grymt,
Att lögnernas moln så helt solen där skymt
På Kanaans himmel.

På Golgatahöjden jag också dock *ser*,
Hur sanningen skönt majestätisk sig ter,
I marterna tålig, fördragsam och huld
Trots fienders grymhet och bottenlös skuld
I hårdnackad otro.

På Golgatahöjd jag begrundande *hör,*
Hvad språk där den störste af talare för
I ord ifrån världsfrejdad talarestol,
Som genljuda snart ifrån pol och till pol
Bland jordens nationer.

På Golgatahöjden mitt sinne blir *gladt,*
Ty ljuset där segrande framgår ur natt
Och nåd där fram väller, så ymnig och blid,
För syndare alla från tid och till tid
Ur Golgatablodet.

På Golgatahöjden jag lyssnar till *bön*
Af botfärdig röfvare. — Skön blir dess lön,
Ty genast där höres det tröstliga svar,
Att äfven för sådane Kärleken har
Sitt paradis öppet.

På Golgatahöjden jag böjer mig ned
I ödmjukhet djupt ibland släktenas led,
Där tiderna gå uti legio fram
Att tacksamt tillbedja det milda Guds Lamm,
Som frälsat vårt släkte.

På Golgatahöjden jag sjunger mitt *lof,*
Med mångmyriader från kojor och hof.
Ett brusande, mångstämmigt lof från hvar zon
Som rökoffer går till Försonarens tron
För Golgataminnet.

Vid ett guldbröllop.

I firen nu i denna stund
Ert sköna femti'årsförbund.
Vi hälsa Er i fröjd och gamman.
Re'n femti' år ha gjort sitt lopp
Ifrån den dag, då I med hopp
Så namn som öden knöten samman.

Vi tömma nu för Er en skål,
Ty denna dag att firas tål
I fröjd med tal och sång med mera.
Båd' barns och barnbarns hela rad
Och släkts och vänners skara, glad,
Nu träder fram att gratulera.

Vi vilja här i festligt lag
På denna eder högtidsdag
Med mun och hjärta önska lycka.
Så ung som gammal sträfvar nu
Sin vördnad visa för de tu,
Som åter bröllopsdräkter smycka.

Som brudgum en gång och som brud
I inför mänskor, inför Gud
Förenat hafven edra öden.
I lofvaden hvarandra då
Att hand i hand i kärlek gå
I lust och nöd allt intill döden.

Se'n dess har mycket viktigt händt,
Som då ej ännu var Er kändt,
När bruden bar sin ungdoms krona.
I sågen då med blåögdt hopp
Framåt mot soligt vandringslopp
Och hem, som fliten skulle bona.

Helt hastigt flyktat femti' år,
Med vintersnö och vår på vår,
Ty snabba äro lifvets stunder.
Hvar sommar blommor rikligt strött,
Och höst på höst har dem förödt
På åkrar, ängar och i lunder.

Och vänner från Er barndomstid
Lagt vandringsstafven ned i frid
Och äro nu blott dyra minnen.
De gingo bort, hvar på sin ort,
Och efter dem slöts grafvens port,
Och deras plats nu tom I finnen.

Så många svunnit från Er bort,
Från bana lång, från bana kort.
I stått i sorg vid deras bårar.
Föräldrar han I bäddat ner
Och barn, som I ej ägen mer.
I sörjt dem djupt med bittra tårar.

Men åter barn Er Herren gett,
Som fröjd och hugnad Er beredt
Och nu stå troget vid Er sida.
Så ökats fort ert stamträd har
Med nya skott, som tiden snar
Förökar rikt så sent som tida.

En hälsa god Er Gud beskärt
Så nådigt, och hvad är väl värdt
Ett lif förutan denna gåfva?
På edert hufvud föga snö
Har tiden ännu velat strö,
Och Gud I därför bören lofva.

Att honom tacka många skäl
I hafven, om I detta väl
Nu denna dagen rätt besinnen.

Han Eder signat med allt godt,
Då dagar kommit, dagar gått
Med alltmer rika, kära minnen.

Ert gods välsignats, och ert hus
Sig prydligt ter i soligt ljus,
Med alla sina rika håfvor.
Ej armod trycker Er, ej skuld,
Nej, ymnig lott I fått af guld
Och andra goda himlens gåfvor.

Ert namn är aktadt, — mannen får
Sin heder rikt, hvarhelst han går,
Och ära njuter ock hans maka.
Du, hederns man, står cedern lik,
På klippan fast, på dagar rik,
Den inga stormar mäkta skaka.

Nu denna eder jubeldag
Er hyllning ger af många slag
Från talrik släkt och vänner kära.
En hög af bref och telegram
Och gåfvors mängd man nu här fram
Till bröllopsparet velat bära.

Vi tömma nu er bröllopsskål,
Ty dagen gladt att firas tål.
Vi alla hjärtligt gratulera,
Till bröllopsfröjd i jordisk dal
Och bröllopsfröjd i himlens sal.
Hvad kunnen I väl önska mera?

Fåglar.

Se på fåglar!
Deras färger du betrakte!
Deras seder du beakte!
Dem förakta du dig vakte!
Se på fåglar!

Hör på fåglar!
Plikten enligt, med sin tunga
Skaparns lof de mångfaldt sjunga,
Små och stora, gamla, unga.
Hör på fåglar!

Älska fåglar!
Guds de äro, fjärran, nära.
Alla äro Honom kära.
Honom alla vittne bära.
Älska fåglar!

Lär af fåglar!
Går du i bekymmer bunden?
Lär i arla morgonstunden
Guds försyn i fågellunden!
Lär af fåglar!

Gläds med fåglar!
Högt de jubla, gladt förnöjda,
Öfver brödbekymmer höjda.
Du har större skäl dig fröjda!
Gläds med fåglar!

Sjung med fåglar!
Sjung med gamla, sjung med unga!
Sjung med hjärta, sjung med tunga!
Fåglar, mänskor, änglar sjunga.
Prisa Herren!

Vårda fåglar!
Gif i vinterköld dem föda!
Skänk dem kärfvar af din gröda!
Ringa kostnad! Föga möda!
Vårda fåglar!

Skydda fåglar!
Var en djurvän! Skona alla!
Låt för din skull ingen falla!
Låt i världen ropet skalla:
»Skydda fåglar!»

Godt nytt år!

Godt nyår åt *konungen* samt ock hans *ätt!*
Må spiran bli lyckosam, kronan bli lätt!
Må sällhet förunnas vår fridsälle drott!
Hög ålder i frid blifve landsfaderns lott!
Godt nyår åt slotten!

Godt nyår åt hela vårt *fädernesland!*
Välsigne det rikt den Allsmäktiges hand!
Må skördar bli stora! Må råda här fred
Och lydnad för lag efter fädernesed!
Godt nyår åt riket!

Godt nyår åt *kyrkan!* Gud låte sitt ord
Alltmera bli kraftigt i hela vår nord!
Må lärarne signas, så ock deras hus!
Må templen mer fyllas! Må spridas mer ljus!
Godt nyår åt kyrkan!

Godt nyår åt *skolor!* De gagne alltmer
De viktiga ungdomens skaror alltfler!

Gud hugne där lärarne, att de ej må
I mödorna tröttna, där träget de så!
Godt nyår åt skolor!

Godt nyår åt *hemmen!* Må lycka där bo
Och rikaste säde för framtid där gro!
Må trefnad där njuta så stora som små
Och endräktig frid väl bevara de må!
Godt nyår åt hemmen!

Godt nyår åt *hjärtan!* Må sorger och kval
Ej Eder betrycka i lidandens dal!
Må fröjd Eder ges under detta års lopp!
Må gro och må blomstra för framtid ert hopp!
Godt nyår åt hjärtan!

Godt nyår åt *främmande land!* Må ock de
Af ingångna året blott godt städse se!
Må världsfred ej rubbas med härjande krig!
Må blod så ej gjutas på syskonfolks stig!
Godt nyår åt världen!

Djurplågeri.

Rätt ofta oss griper en rättmätig harm,
Och hjärtat vill blöda i känslofull barm,
Då djurplågeriet vi se i vårt land,
I städer och byar, på höjd och vid strand,
I olika former.

Än varelser lida i tusendetal
Helt namnlösa plågor, de dystraste kval,
Hvar dag som här randas, hvar dag som här flyr,
Hvar afton som skymmer, hvar morgon som gryr,
På olika orter.

O, kunde de tala, den lidande mängd!
O, kunde de vittna i tidernas längd!
O, ägde de språkrör till himmelens tron!
Jo, ögonen tala, och suck i hvar zon
Är språkrör till Skaparn.

Om rösten som domens basun vore stark,
Jag ropade öfver all jordklotets mark
Mot grymhet utaf hvarje art och hvar grad
Vid gårdar, i byar och i hvarje stad
Mot kreatur arma.

Jag ville till bättring då skaka hvar trakt,
Där djuren marteras så hedniskt vid slakt.
Må *döfvas* de först, så att känslan tar slut!
Nu högt i all världen det ropas må ut,
Så orden ej glömmas!

Törhända du öfvar ock vivisektion,
Af nyfikenhet eller ostentation?
Så nerver som muskler så mången skär ur
De lefvande, arma, förtviflade djur,
Som gränslöst så plågas.

Betänk, hur du handlar, du vetenskapsman!
Väl varelsers mun du hårdt hopsy då kan,
Så ej deras skriande jämmer *dig* stör;
Men *Herren* i höjden dock stönandet hör,
Och Han dig skall straffa!

Du bödel, så hjärtlös med samvetslös själ,
I experimenter en känslolös träl,
Besinna ditt ansvar, fast hård som en sten!
Går tryggad du väl, om för mänskor än ren,
För fruktansvärd gudsdom?

Bedrifvas må ihärdig kristlig mission
Mot djurplågeri, mest mot vivisektion!

Blif *du* en apostel för djurskyddets sak
I hydda, i skolsal och furstegemak!
O, ömma för djuren!

Jag önskar jag ägde all tordönens röst
Att åska i samtliga djurplågarbröst.
Men ringa jag är; dock till lefvernets slut
Jag ropar med tusenden ljungande ut:
Bort djurplågeriet!

Vid en ung moders graf.

Du, hulda moder, här aldrig mer
Med soligt *öga* emot oss ler.
På man och barn du har blickat gladt
På lyckans dag och i sorgenatt.
För ögats solsken nu tack din själ!
Farväl! Ett hjärtligt, ett långt farväl!

För tidens ljud nu är *örat* lyckt,
Mot dödens kudde för alltid tryckt.
Du lyssnat villigt till barnaord
Vid liten vagga och dukadt bord.
Från dina kära nu tack din själ!
Farväl! Ett hjärtligt, ett långt farväl!

Du varmt har älskat, men nu till slut
Ditt väna *hjärta* har klappat ut.
I modersbarmen det är nu kallt,
Sitt verk det utfört, som Gud befallt.
För hjärtats kärlek nu tack din själ!
Farväl! Ett hjärtligt, ett långt farväl!

Och dina *fötter* på mången stig
Här för de dina ha mödat sig.
Din jordebana den blef dock kort;
Helt ung du ryckts ifrån hemmet bort.
Från det nu bringas ett tack din själ!
Farväl! Ett hjärtligt, ett långt farväl!

Med dina *händer* i serla kväll
Och arla morgon uti ditt tjäll
Du idogt verkat; nu får du lön,
I bättre hem, en oändligt skön.
För händers verk nu ett tack din själ!
Farväl! Ett hjärtligt, ett långt farväl!

Farväl! Men en gång ur detta grus
Du *uppstå* skall i förklaringsljus,
Och då de dina du återser
Uti det land, där ej sol går ner.
Till dess farväl till din trogna själ!
Ej evigt varar så vårt farväl!

Bättre.

Jag tror det är bättre ha barnaglad tro,
Som så uti döden som lifvet ger ro,
Än prisas för otro på tanklöses torg
Och uti bespottares koja och borg.
Jag tror det är bättre.

Jag tror det är bättre i obemärkt vrå
I undangömd dal, dit ej stormarne nå,
I idoghet odla den torfva, man fått,
Än stridiga folkslag att styra som drott.
Jag tror det är bättre.

Jag tror det är bättre som ringaste slaf
Här gå genom mycket betryck till sin graf,
Än att i arméer med gladaste mod
På slagfälten spilla mångtusendens blod.
Jag tror det är bättre.

Jag tror det är bättre att förbisedd bo
I lågaste tjäll uti frid och i ro,
Än dväljas i skimrande kejserlig sal,
Om därstädes gnaga städs samvetets kval.
Jag tror det är bättre.

Jag tror det är bättre ha' Lazarus' sår
Och hungrande fälla som han mången tår,
Än likna den rike, bepurprade man,
Som slutligt af vatten en droppe ej vann
Att svalka sin tunga.

Jag tror det är bättre att pröfvas en tid
Och luttras i mödor, bekymmer och strid,
Än öda i öfverdåd fäders förvärf
Och dansa på rosor till dystert fördärf.
Jag tror det är bättre.

Jag tror det är bättre att, slutligen gömd
I mossbeväxt graf, för all framtid bli glömd,
Än att, då här tidehvarf komma och gå,
Med afskyvärdt namn uti häfderna stå.
Jag tror det är bättre.

Jag tror det är bättre få himmelens fröjd
Än uppnå på jorden all sällhetens höjd,
Ty tiden så brådskande skyndar här bort,
Men lifvet därofvan är evigt, ej kort.
Jag tror det är bättre.

Till E. vid ett bröllop.

I gamman vi här i vårt festliga lag,
På bröllopets andra, så fröjdfulla dag,
Nu ägna en skål åt en välbekant man,
Som bättre än andra oss upplifva kan,
Den godsherrn från Äsby.

Hans ost är berömd samt med priser belönt.
Dess värde enhvar nog har pröfvat och rönt.
Själf är han i allo en »lyckliger ost»
Och fyllig tillika som vackraste prost,
Den »mejarn» från Äsby.

Hans tal ifrån hjärta till hjärtan städs går.
Så lockas fram leenden, lockas fram tår.
Han vet att helt fyndigt och gladt uti allt
Rätt inlägga humor och krydda och salt,
Den talarn från Äsby.

Han talte i går här som fosterlandsvän,
Och orden, fast enkla, oss genljuda än.
Han gästat ett England, så mäktigt och rikt,
Men sagt: »det i skönhet är Sverge ej likt».
Han älskar sitt Äsby.

Hos alla han alltid är eftersökt gäst,
Ty, hvar han än kommer, blir gladaste fest.
Högt hjärtan sig fröjda och munnarne le,
Så snart man till sällskapet komma får se
Den vännen från Äsby.

Går samtalet trögt och blir stämningen trist,
Har festen sin piff och sin liflighet mist,
Så kan han där glädjen snart sätta i gång
Med skämt och musik och med tal och med sång
Så glädjen blir allmän.

Fritt skämtet då flödar, med munterhet stor.
Dock *allvar* på djupet i hjärtat där bor.
Helt känsligt vibrera där strängar så ömt,
Och ögonen tåras, då skalken sig gömt
Hos skämtarn från Äsby.

Finns någon väl här, som ej deltaga vill,
Då honom ett *tack* vi här ställa nu till?
Med hjärta och mun här, förutan allt prut,
En tacksamhetsskål jag nu bringar här ut
För godsherrn från Äsby.

Barmhärtighet mot nästan.

»Hvem är min nästa?» En gång så
En fråga hörts till Mästarn gå.
Som svar hörts kända orden.
Enhvar i folkens stora tal,
Som bygga, bo på berg, i dal,
I södern och i norden,
Vår nästa är,
Hvad namn han bär,
Af hvarje släkt,
I hvarje dräkt,
Hvar mänskoson på jorden.

Hvart Adams barn, du möter här
På lifvets stig, ditt syskon är,
Hur lotterna än falla.
Och därför, hvar dig klagan når
Och nöden blek inför dig står,
De dig att hjälpa kalla.

I slott, i tjäll,
I dal, på fjäll,
I nordanland,
I ökensand,
Rätt syskonhjälp höfs alla.

Hvarhälst du skönjer bitter nöd,
Räck hjälpsam hand, som Gud dig bjöd,
Om medel därtill räcka!
Så gagna, medan tid du har,
Förr'n sista morgonrodnad snar
För dig skall slutligt bräcka!
Den sorgsne gläd!
Den nakne kläd!
Gif hungren bröd!
En värnlös stöd!
Hjälp kvalens eld att släcka!

Ej äska lön, ej tack därför!
Hvad godt din högra hand så gör
Må ej din vänstra märka!
Var så barmhärtig samarit!
Gå ej förbi, som präst, levit!
De svage må du stärka!
Förbind de sår,
Som nöden slår,
Gjut oljan din
Och vin därin!
Med dina pund så verka!

Att gagna så är ädelt, skönt,
Och ej det varder obelönt,
Fast hulpne tacka föga.
Ej ens en ringa vattendryck,
Som räcks i lidandens betryck,
Blir glömd. Den ser Guds öga.

Hvad godt du sår,
Du skörda får
På blommig strand
I lifsens land
Med fröjd i himlar höga!

Madonnan.

Du, helga Maria i Nasarets stad,
I kvinnomillionernas ändlösa rad
I samtliga tidehvarf här på vår jord,
Så östan som västan, i söder och nord,
Står utan din like!

En ära som din ingen drottning än njöt.
Ett barn såsom ditt intet slott i sig slöt.
En världsröl som din ingen annan beskärts
Bland otalda kvinnliga skaror, som närts
Af döttrar af Eva.

Men ringa och anspråkslös syntes din lott,
Där fattig och ödmjuk din bana du gått.
Om börden historien vittne dock bär:
Som ättling af David, prinsessa du är,
Furstinna trots armod.

En sannskyldig telning från Isais stam,
Den fagraste rosen, som Juda bragt fram,
En prydnad i allo du var för ditt land,
Ett mästareverk af din Skapares hand,
En strålande skönhet.

I hängifven tro och i kärlek till Gud
Du vandrade fromt efter alla Hans bud.

Din trogna, jungfruliga, helgade själ
Ock fädernas stadgar beaktade väl,
Så noggrann i plikter.

Ock du har då bidat rätt »Israels tröst»,
I tro till de ord, af profeternes röst,
Som bådat Messias för Kanaans land,
Som det skulle frälsa från fienders hand
Och världen behärska.

Ej visste du då, att du utkorad var
Att varda Hans moder i kommande dar,
Att fostra den väldiga furstegestalt,
Som fullborda skulle och skall uti allt,
Hvad siarne bådat.

Så danas ock ännu hvar svinnande tid
De utvalda väsen i id och i strid,
I stater, i kyrkor, i skolor, att bli
Guds viktiga redskap, och vår fantasi
Ej fattar Hans vishet.

Så grydde omsider den frejdade dag,
Då ärkeserafen med ljusaste drag
Dig bragte bebådelsens världskända ord,
Som genljuda mäktigt på hela vår jord
För tidehvarf alla.

»Välsignad bland kvinnor», så hette det då,
Du dotter af David, en son du skall få,
Som världsherradömet på axlarne bär
Och konungars konung i evighet är,
En son af den Högste.

Det omätligt stora, som då du har hört,
Ditt sinne till stolthet alls icke har rört.
Så blygsam, som sippa i undangömd dal,
Du svarade: »varde nu efter ditt ta
Mig, Guds tjänarinna!»

Så dagarne gingo, och åter ett bud
Dig når om ett under af Israels Gud,
Att från Zakarias' förr pröfvade hus
Skall utgå ett världsviktigt framtidens ljus
Att föregå Solen.

Så ingick i tiders fullbordan en jul
I Betlehems stad i ett fänadens skjul.
I »härberget» funnos ej rum då för dig,
En tålig martyr uppå armodets stig.
Så helgonen pröfvas!

Ditt barn, det bebådade, föddes där då
Och ned i en krubba det lades på strå.
Så började lifvet den störste af män,
Hvars lof genom tiderna sjunges och än
I evighet sjunges.

Gud människa blir än i hela vår släkt;
Enhvar är af Honom en stråle, en fläkt.
Dock där var den enfödde, högste Guds Son;
Men himmelens barn är enhvar, fast som spån
På haf han tycks kastas.

Du sporde, att änglar, en lysande mängd,
Sin julandakt höllo i Betlehems ängd,
Att de för ditt julbarn då lofsjöngo Gud
Och Gabriel, ängeln, i högmässoskrud
Höll julepredikan.

De herdar, som vaktat i natten sin hjord
Och åhört den himmelska ottan på jord,
Då kommo och böjde vid krubban sig ned,
Tillbedjande, först utaf tusende led,
Madonnan med barnet.

Vid krubban därstädes blir jul mer och mer;
Dit vallfärda tidehvarfs skaror allt fler.

Där bad du så mången rätt moderlig bön
Och världen där höjer sin tillbedjan skön
Med brusande lofsång.

När sedan dig randats den tackofferdag,
Som Moses bestämt uti Israels lag,
Till templet på Zion du laglydig gick
Att frambära barnet, som alltid var skick
För Kanaans mödrar.

Det tacksamhetsoffer, du bragte där fram,
Var skenbart helt ringa, ej årsgammalt lamm,
Ej fetaste oxe, blott dufvor ett par.
Men hela ditt väsen du offrat där har,
Ditt tacksamma hjärta.

Men se'n du befalldes af Gud innan kort
Från Betlehem hasta till Nillandet bort,
Att rädda din Son från Herodes försåt.
Så gick då, så pröfvad, på öknarnas stråt
Madonnan i landsflykt.

Så blef då, Maria, ock *du* emigrant!
Du fann då som alltid, att Herren sagt sant:
»Min son från Egypten jag kallar», det land,
Dit Josef förr sålts; dit från fiendehand
Din Josef ock flyktar.

Din Son så helt tidigt blef flyktig martyr.
Och mången Guds son än för fiender flyr.
Än lida här sanningens Betlehemsbarn;
Än spinna mot dem många ränkernas garn
Herodes' gelikar.

Men då där till ända gått landsflyktens år,
Till Nasaret vända befallning du får.
Och där uti bön och i stillhet och ro
Du fostrar din son uti fädernas tro.
Du gagnar så världen.

Besinne hvar moder uti hvarje släkt
I koja och slott, af hvar stam, i hvar dräkt,
Hur viktig är städse en moders mission
Att fostra en framtid i dygden och tron
Till gagn för Guds rike!

Till templet på Zion du förde ock ned
Din uppvuxne son enligt fädernas sed.
Hvad fält där för Honom i kommande dar!
Han nu bland de lärde med frågor och svar
Slog alla med häpnad.

I Nasaret åren se'n komma och gå,
Men löftena synas som lögner då stå.
Bebådelsens ängel och julängeln sagt
Din Son skola styra all världen med makt.
Men hvar var fullbordan?

Men ändtligen höjer Han rösten till tal
Till samlade skaror på berg och i dal,
På haf och vid stränder, på land och i stad,
De utomordentliga världstalens rad
Med himmelska toner.

»Ej någon så talat som Nasarets man»,
Så ropat allt folket, och eftervärld kan
Betyga detsamma. Hans like har hörts
På jordklotet aldrig, och orden ha förts
Till fjärmaste orter.

Den talaren också är högste profet,
Den störste af siare. Lyfta Han vet
Af framtidens slöja högt flik efter flik
För tron och för otron, för fattig och rik,
För unga och gamla.

Han utför ock undrens förvånande rad,
Som tecknade stå på historiens blad.

De spetälske renas; de blinde få syn;
De lame ses ila; från rymd ofvan skyn
Hit kallas de döde.

O, under! »För tron allt helt *möjligt* städs är!»
Så öppet den trosstarke Mästaren lär.
Man satt Honom ock på mångfaldiga prof.
Fast »fresta» man icke har aktat för rof,
Han aldrig stod maktlös.

Ej någon i nöden där ohulpen gick.
Hvad hvar och en bad han där genast då fick.
Mångtusenden sett det, apostlarnes flock,
Allt folket där, men fariseerne ock.
Rätt undren *bevittnats*.

Han konung skall blifva, så ropades ut,
På Romarförtrycket att göra ett slut.
»*Mitt* rike är andligt», ej upprorisk härd,
»Förgås skall enhvar, hvilken tager till svärd».
Så hördes Han svara.

Dock sågs då det lysande hyllningens tåg,
Då böljande massor strö palmer man såg.
Med högt Hosianna, i brusande rop,
Han hälsades då af den hänförda hop
Med oerhördt jubel.

Men si, den så firade bitterligt grät.
Hans tårar då runno i hvarje Hans fjät.
»O, visste du, Juda, hvad tillhör din frid!»
»Ej sten här skall lämnas på sten» om en tid,
Om bättring ej göres.

Så manade Han, en rätt sann patriot,
Där hela nationen till uppriktig bot.
Då snart Hosianna i korsfästrop vänds,
Och »missgärningsmannen» till Golgata sänds.
Si, sådan är folkgunst!

Ock du där vid korset på Golgata stod.
Där uppehöll *tron* då ditt vacklande mod.
Då genom ditt hjärta det svärdet där gick,
Som siats i ord du af Simeon fick.
Ditt hjärta då blödde.

Du klagade ej, och du gömde hvart ord,
Som ljöd ifrån korset till syndernas jord.
Du knotade ej, men med Honom du led,
Din tillbedde Son, som en världsstrid där stred
På Golgataberget.

Ej funnits härnere en älskande mor,
Hvars sorgekalk varit så bitter och stor,
Som den du då tömde på sorgernas dag,
Än stark i din tro, fastän moderligt svag,
Du Guds tjänarinna.

När Honom du skådar där läggas i graf,
Då vacklar i handen din pilgrimestaf.
Ha så profetior och löften fyllts opp?
Skall gäckas så illa ditt juledagshopp?
Är Gud ej sannfärdig?

På påskadagsmorgon du jublar i fröjd,
Då julens seraf ifrån himmelens höjd
Gladt ropar för vänner och fiender ut,
Att slumrarn i grafven har uppstått till slut
Och utgått förklarad.

Ej någon beskrifver, hvad då du har rönt,
Hur lifvet sig tedde dig underbart skönt.
På långfredag bleknat din julefröjdsdag;
På påskdag förstod du Guds visa behag,
Då gåtorna tyddes.

Du fattat, att himmelens ljus aldrig släcks,
Att rätten, fast kränkt, ej vid världstronen bräcks,

Att sanning, förtrampad, dock *segrar* till slut,
Att lif går förklaradt ur *grafvar* ock ut,
Att Skriften fullbordas.

Din tro, som förr »gömde» hvart siareord,
Har jublat, då löftens fullbordan blef spord.
Då Betlehemskrubban och Golgataberg,
Egypten och grafven fått helt annan färg
För dig än tillförne.

Du ser då blott vishet och kärlek i allt,
Som Gud har här skickat och Gud har befallt
Du ser, att allt syftar till syndares nåd,
Att vist är i allo försoningens råd
I Frälsarens öden.

Ock du var en kugge i världsloppets hjul,
Så viktig, ej blott förr vid Betlehems jul.
Och hvarje uppriktig och troende själ
Kan gagna i tiden till medmänskors väl
I tjänst hos Försynen.

Se'n följde Försonarens himmelfärdsdag
Med minnen för världen med ljusaste drag.
Du sörjde ej då, fast Han lämnade dig,
Ty lofvat Han hade dig taga till Sig
Dit upp till sin himmel.

Du firat se'n pingst i Jerusalems stad,
Den största i pingsternas lysande rad,
Då andeutgjutelsens under sig tett.
Dem själf du har skådat, dem tusenden sett,
Då kyrkan har stiftats.

Se'n utbreddes Mästarens lära med makt,
Från land och till land, ifrån trakt och till trakt.
Den brusade ut med ett segerrikt lopp
Och bragte i hjärtan hugsvalelsens hopp
Med ödens förklaring.

Snart hedniska tempel man grusade såg,
Och afgudahopen förtrampad där låg.
Från altaren *djuroffer* svunno så brådt,
Där offerrök arla och särla förr gått
Mot vandrande skyar.

Upp spirade dygder på hedendoms mark,
Där tron framgick jublande, segerrikt stark.
Så hemmen som staterna, tullhus och torg
Då skönt reformerades, koja och borg,
Af *sanningens* allmakt.

Väl rasade judar med vildaste håg
Mot sanningens män, såsom världshafvens våg,
Och hedniska makter af olika slag
Dem stormade mot. Men dock *segrat* hvar dag
Har *sanningens* allmakt.

En Romarekejsare sade: »Helt lätt
Blir fiskareläran att utrota rätt».
Men vanmäktig, fastän med världsmakt beklädd,
Han om »Galileern» på dödskvalens bädd
Sagt: »*Du* har dock *segrat*».

Se'n dess blefvo kristnade land efter land,
Och allestäds erfors den Mäktiges hand,
Som sagt till de sina: »Ut sänder Er jag;
Så rädens alls icke på stormarnes dag,
Jag själf skall Er skydda».

Han ock profeterat bebådelseord,
Att segra Han skall uppå hela vår jord,
Att riksevangeliet spridas skall ut
Till jordklotets »yttersta ändar» till slut
Med sanningens allmakt.

Den världsprofetian blir uppfylld allt mer
Hvar svinnande dag ibland själar allt fler.

Allt större blir skaran af samtliga folk,
Som hylla Messias, all sanningens tolk,
Med högt Hosianna.

Han hyllas som *ljuset* alltmer i vår värld.
Och hvem är den äran väl bättre här värd?
Så sannas rätt Gabriels, ängelens, ord
Om konungadömet på hela vår jord
Åt sanningens konung.

Allt detta, Maria, är dig ej fördoldt.
Väl har du i tiden här pröfningar tålt,
Men nu du i himmelens lysande hof
Hör tiders och evighets brusande lof
Till Frälsarens ära.

Så, helga Maria från Nasarets stad,
I kvinnomillionernas ändlösa rad
I samtliga tidehvarf här på vår jord,
Så östan som västan, i söder och nord,
Du saknar din like.

En ära som din ingen drottning än njöt.
Ett barn såsom ditt intet slott i sig slöt,
En världsröl som din ingen annan beskärts
Bland otalda kvinnliga skaror, som närts
Af döttrar af Eva.

Änkans son i Nain.*)

Till Nain i tanken vi vandra nu må,
På sluttning af Hermon betraktande stå,
Uti Galileens förtjusande ängd
Med frejdade heliga minnen i mängd.

Se ut öfver trakten! I öster du ser
Tiberias haf, och i väster där ler
Ett Saron med liljor, och nordan högt opp
Ett Libanon höjer sin snöiga topp.

Se staden! En främling ej prisa den kan;
Den är ju så ringa, och sällan väl vann
Dess borgare, enkel, i Israels Råd
En lysande plats för berömliga dåd.

Men hvarför, vi spörja, nu tala därom?
Jo, där på besök uti staden nu kom
Den störste, den ädlaste af alla män,
Hvars like ej Kanaan fostrar igen.

Mot porten i staden nu skyndar Han fram
Med följande skaror, en herde med lamm.
Han tydligen brådskar. Hvi hastar Han så?
Är nöd väl därinne, som häfva han må?

Till mötes sig närmar en likprocession.
En kvinna där kvider i klagande ton.
Men hvem är det offer som skådas på bår?
Ho kvinnan — förkroppsligad sorg, — som där går?

Har späd liten älskling från huldaste sköt
Nu röfvats, från barm som till sig honom slöt?
Har ljuslockig pilt ut ur skola väl gått,
När bokstäfver första han lära där fått?

*) Författarens första *tryckta* poem, tryckt 1882.

Är bruten en jungfrulig ros ur en värld
Af frestelser full och af villor och flärd?
Är tyst en rabbin, som i midålder bräckts,
Hvars lifsur har stannat, hvars stjärna har släckts?

Har stafven väl nedlagt en stapplande man
Med hjässa så hvit, hvilken ändtligen fann,
Se'n kämpat han har uti växlande strid,
Vid slutet af mödor den signade frid?

Nej, tidigt en yngling har lyktat sitt lopp.
En änka är plundrad på hela sitt hopp.
Hon ensam nu står i den själfviska värld;
All trefnad har flytt från den husliga härd.

Den sonen, den ende, var ljufvaste skatt
För henne, ett solsken så dagar som natt,
En ålderdoms hugnad, en ålderdoms stöd,
Ett skydd emot armod, ett värn emot nöd.

Men pröfningen, hårda, en objuden gäst,
Bröt in uti hemmet, då änkan som bäst
Såg framtiden an uti leende ljus,
Ej bidde af lycka blott spillror i grus.

Med moderligt nit har hon vårdat så ömt
Sin lidande son; i det längsta hon drömt
Ett bönefylldt hopp, att den älskade son
Ej skulle då henne bli tagen ifrån.

Han dog dock. Hos kvinnan allt modet det bröt;
All tröst uti enslighet henne nu tröt!
Då kyss på hans kallnade panna hon tryckt,
Hans ögon, de dyra, tillsamman hon lyckt!

O fader, du moder, har sådant *dig* händt
Som änkan i Nain? Har du än väl känt

En smärta som hennes? Då rätt du förstår,
Hur hjärtat då blödde vid älsklingens bår.

Nu dyster har ingått den viktiga dag,
Då liflösa stoftet — o, allmänna lag! —
Skall föras till griften. Den döde då höljs,
Af stadsbor i mängd där hans moder nu följs

När ut genom stadsporten skred detta tåg,
Man tusende vandrande möta där såg.
Till båren då steg där en allvarlig man.
Att bärarne stannade, skäligt man fann.

Till kvinnan Han ömmande sade: »ej gråt»,
Nog bittert du pröfvats på sorgernas stråt!
Din tår uppå kinden du torke nu af,
Ty hem med dig för du din son, ej till graf!

Så höres befallning — o, under på jord —:
»Du döde, statt upp nu!» — Men kunde de ord
Väl tränga med makt in i dödsrikets rymd,
Den hemliga, vida, för blicken här skymd?

Hvad tror du? Du frågar? Du genast där har
Beviset därpå, ty den döde ger svar.
Han reser sig upp och han talar dem till!
Förundrad är modren, dess tanke står still.

Nu sorgtåget vänder med ynglingen om.
Af jubel där fylles det tjället nu, som
Nyss genljöd af klagan. Man höjer till Gud,
Väl änkan dock mest, sina lofsångers ljud.

Så skingrades sorgen, den lyktades skönt.
Den pröfvade kvinnan har tydligen rönt,
Att sol efter oväder åter så klar
Ur skyarne framgår, på böner ett svar!

Du fader, du mor, har ock *du* bragt till graf
Din lycka . . . det barn, som sin kärlek dig gaf?
Och sörjer du ömt vid den kulle, där kallt
Det hjärta är nedlagdt, som var dig ditt allt?

Din harpa du hängt i cypressen där har,
Ej mer du ett löje på läppar har kvar.
Din natt är så ödslig, din dag äfven så,
Och tankarne städs till den saknade gå!

Tag tröst då af pröfvade kvinnan, som nyss
Du hört uti Nain så tröstas, och lyss:
Ett »gråt icke» sades ej henne blott, — dig
Det gäller ock städse på smärtornas stig!

Den dagen skall randas, den timme skall slå,
Då åter i famnen du trycka skall få
De kära, som gått för en tid blott förut!
Du hinner dem — tro det! —, då loppet är slut!

»Statt upp» så det ljuder i Nain ej blott,
Då tiden den sista af timmar har nått;
Så bjudes hvar slumrande, hvar på dess ort,
När sprängas skall dödens nu riglade port.

Den omtalte ynglingen själf du skall se
Då, åter uppstånden, förklarad sig te.
Skall du ock förklaras? Så knota ej mer,
Var vis såsom en genom tårarne ler!

Trots gåtfulla öden ej sörja vi må,
Fast bittraste kalkar att tömma vi få!
I dunkel sig höljer Guds visa behag,
Men gåtorna tydas den yttersta dag!

Vid en liten flickas graf.

Lilla *öga,* du har slutits,
Här i tiden ser ej mer.
Mycket ej på jord du skådat.
Anden nu en himmel ser.

Lilla *öra,* ej du hörde
Tidens många klagoljud.
Mycket skönt du skall få höra
Uti hemmet hos din Gud.

Lilla *hjärta,* du har brustit;
Tidigt har du blifvit kallt.
Du har undgått tidens oro
Och bekymmer uti allt.

Lilla *hand,* du har ej verkat
Här i möda, strid och id.
Du i högre rymd får trycka
Änglasyskons hand i frid.

Lilla *knä,* du hann ej böjas
Här vid templets altarrund,
Men du skall vid nådastolen
Böjas mången helig stund.

Lilla *fot,* du hann ej vandra
Uppå jordisk törnestig,
Men i himlens sköna ängder
Bättre vägar bjudas dig.

Lilla *tunga,* aldrig talat
Har du här ett enda ord,
Men ock *du* ditt lof skall sjunga
Högt i templet ofvan jord.

Lilla *kropp*, du dina kläder,
Ringa dräkten, nu lagt af.
Bättre dräkt, af helgonsilke,
Som ej nötes, Gud dig gaf.

Unga *själ*, du har gått hädan
Nu i pingstens blomstertid,
Men bland himlens alla blommor
Firar rätt du pingst i frid!

Din moder.

Se din moder! Hon af alla
Mödrar ensam är dock din.
Hon dig födt och hon dig älskar
I hvar bön dig sluter in.

Hör din moder! Denna rösten
Är dig icke obekant.
Den har ljudit vid din vagga,
Vid din lek och farors brant.

Tro din moder! Modershjärtat
Aldrig dig förleda vill.
Hon till dig ej svekfullt talar.
Hennes ord dig trygga till!

Lyd din moder! Modersråden
Villigt af dig följas må!
Mer än du hon sett af lifvet,
Mer än du hon pröfvat på.

Bed din moder dig förlåta
Hvad du felat mången gång!
Moderssinnet är försonligt,
Modersvreden är ej lång!

Följ din moder på den vägen,
Som hon ömt har visat dig,
Enda vägen till all lycka,
Sanningens och rättens stig!

Gläd din moder! Kanske bitter
Ofta nog är hennes lott?
Hon törhända sörjer kära,
Som från henne bort ha gått?

Hjälp din moder! Hon har hulpit
Dig så mången dag och natt,
Då för dig hon sträfvat, offrat,
Vid din sjukbädd tåligt satt.

Led din moder! Hon kan stappla
På sin sena ålders stig.
Vid din arm hon vandrar tryggad,
Då på den hon stödjer sig.

Sörj din moder, då hon slutat
Här, lagt ned sin pilgrimsstaf!
Tacksam var! Plantera blommor,
Res en vård på hennes graf!

Till vice värden vid ett stort bröllop.

På bröllopets andra så fröjdfulla dag
Nu heder åt dig i vårt festliga lag!
Du är för oss alla en omtänksam värd,
Som sådan ett mönster; vår tacksamhetsgärd
Vi bringa dig alla.

Du sade i går, och det sade du sant,
Att här du vid festen är hög »kommendant»,

Med två »adjutanter», och att man skall se,
Att »ammunition» har för dagarne tre
Din »fästning» i Roby.

Du gårdar och gods har i halfva vårt län,
Tuhundrade hästar och tusende fän
Och skogar med oerhördt stor areal,
Med arbetarskaror på berg och i dal,
Du godsherre mäktig!

På latbänk ej någonsin maklig du låg.
Tvärtom du arbetar hardt när som ett tjog.
Du medhinner allting, så praktisk och klok,
Med tusen affärer i minnenas bok,
Beundransvärdt duglig.

Du, flitig och redlig, gjort sådan karrier,
Som här uti bygden högst sällsynt ju är.
Men öfver all framgång du högfärdas ej,
Du ej blifvit dryg eller uppblåst, o, nej,
Du vänlig är alltid.

Och, skicklig i dansen, så ledigt du för
Dig hedrande fruar, dig hyllande mör.
Och städse i tärnornas strålande rad
Är ingen i balsalen nöjd, som ej glad
Får dansa med värden.

Vi alla nu samfälldt dig ägna en skål,
Ty väl du att *hedras* af alla här tål.
Vi bringa nu vännen, vår hjärtlige *värd*,
Vår varma och hyllande tacksamhetsgärd
Vid bröllop i Roby.

I sommartiden.

I sommartiden
I sabbatsfriden
Betrakta skapelsens bilderverk
Med blåa skyar och haf och fjärdar
Och stjärnevärldar!
Med slika syner din tro rätt stärk!

I sommartiden
I sabbatsfriden
Träd upp på skyhöga bergens topp!
Du där ser nejden, dess fält och sjöar
Med täcka öar,
Och jordens strider ej nå dit opp.

I sommartiden
I sabbatsfriden
Lyss till predikan af blommors folk!
De vittna härligt med sköna prakten
Om Skaparmakten.
Hvar växt, fast stum, är en ljusets tolk.

I sommartiden
I sabbatsfriden
Du hvile ut i en fågellund,
Där fjäderskarorna gladt i träden
Upp stämma kväden.
Dig lär så glädje i sabbatsstund!

I sommartiden
I sabbatsfriden
Där bed i skapelsens bönkapell!
Själf Mästarn brukat i jordestriden
Så söka friden
I arla morgon, i särla kväll.

I sommartiden
I sabbatsfriden
Se upp till *stjärnornas* ljusa sfer!
De ock predika, där skönt de glimma
I nattlig timma,
Om Den, som vård om dem alla bär.

I sommartiden
I sabbatsfriden
Du *tacke* Gud för så mycket skönt,
Som hela skapelsen i sig hyser,
Som för oss lyser
Och hvaraf glädje hvar tid har rönt.

Källan.

Törstar du, som ofta Judafolket
Under fordomtima ökenfärd?
Liksom förr åt detta, dig en källa
Finns beredd i denna ökenvärld.

Källan heter *Religionen*, Kristi
Lära, djup och ren och klar,
Och till denna sköna, helga källa
Hvarje jordens pilgrim tillgång har.

Törstar du nu efter äkta *sanning*?
Ur dess flöden fritt och rikligt drick!
Ofta mänskoandens kunskapstrånad
Bort från andra källor törstig gick.

Törstar du nu efter *nåd*? Se, sådan
Öfverflödar där förutan mått.
Ös därur för dig! Där hafva många
Millioner nåd förut ju fått.

Törstar du nu efter trogen *kärlek?*
En fullkomlig sådan där bjuds ut,
Som består i alla lifvets öden
Och som dödliges ej tager slut.

Törstar du nu efter *frid?* I hjärtan
Oro oftast bor i världens strid.
Men ur fridens lugna himlakälla
Strömmar till de kvalda stilla frid.

Törstar du nu efter högsta *ära?*
Trår till höghet ifrigt ditt begär?
Där vinns ära, mer än någon furste
Sina barn i jordisk glans beskär.

Törstar du nu efter *tröst?* O, lider
Pröfvadt hjärta i ditt bröst här än?
Böj dig ödmjukt ned vid tröstebrunnen!
Läska där dig om och om igen!

Törstar du nu efter *rikedomar?*
Finns en man som rik ej önskar bli?
Evighetens, himlens rika fullhet
Väller fram ur denna källa fri.

Törstar du nu efter *lif?* O, klagar
Du, att mänskolifvet är så kort?
Vet, att hvarje trogen lefver evigt.
Anden ej som kroppen vissnar bort!

Till ett brudpar.

(Skåltal.)

Nu *lycka* på er bröllopsdag,
En sällhet af det bästa slag,
Här önskas Er i fröjd och gamman
Af trofast fader, ömsint mor,
Af kära systrar, älskad bror
Och släkt och vänner allesamman.

Från hjärta och från mun nu må
Vår välgångsönskan för Er gå,
Då vi den samfälldt Eder bringa!
Vi önska godt vårt brudepar,
Helt ljusa, sköna solskensdar,
Att gladt må hjärtats cittra klinga.

Må änglar skydda edert bo,
Där glädjeblomster rikt må gro
På hvarje tid för edra sinnen!
En källa finns, som sinar ut
Ej någonsin till tidens slut.
Ur *den* I rätta lyckan vinnen!

Så signe Er all världens Gud,
Dig unge brudgum, unga brud!
Må rätta bröllopsvin ej tryta!
Må fröjd Er ges, som ej förgår!
Men skockas moln och fälls då tår,
Må snart i ljus sig allt förbyta!

Må lyckan blomma i ert hus
I vinternatt, i sommarljus,
För Er, alltmer hvarandra kära!
Om kärlek, öm, sig alltid lik,
Förbinder Er, så stark, så rik,
Så ger den kraft att *allting* bära.

Men slocknar ock en stjärna här,
Så lyser sol, där bäst det är,
I himlalandets rymder höga.
Om våg här brusar, stormen gnyr
Och glädjens lärka, tystnad, flyr,
Dit upp sig vände själ och öga!

Ett bröllop må Ert hela lif
Bli så i id som tidsfördrif,
Ett fridfullt bröllop utan ända!
I åren »ej mer tu, nej ett».
Må till det hem, Er är beredt,
Blott goda, hulda gäster ända!

Så önska vi i bröllopshus
På sommardag i hoppets ljus
Er bröllopssällhet intill döden.
Men hvad vi önska endast *Han*
I rikligt mått fullborda kan,
Som styrer nådigt mänskoöden.

Ett brudpar.

Ett brudpar
Nu i bröllopsskrud
I sommarljus
Står inför mänskor, inför Gud,
I bröllopshus.

Ett brudpar,
Helst i blomstertid,
Står rikt på *hopp*.
Må rikligt deras tid, så blid,
Få blom och knopp!

Ett brudpar
Njuter högsta *fröjd*
Med ljusa drag,
Med mänsklig lyckas fulla höjd
På bröllopsdag.

Ett brudpar
Må på Herren *tro*
I all sin tid,
Så skall i deras trefna bo
Ses stilla frid!

Ett brudpar
Må i tröstlig *bön*
Sig Gud betro,
Så skall åt det en riklig lön
I allt här gro.

Ett brudpar
Älska må hvarann
I lust och nöd,
Med kärlek troſast, öm och sann,
Allt till sin död.

Ett brudpar
Flitigt *verka* må,
I trägen id,
Så skall välsignelse det få
I lycka blid.

Ett brudpar
Sparsamt skall sig te,
Som Gud befallt,
Ty eljest snart man det skall se
Förslösa allt.

Ett brudpar
Ordning hålla må,
I stort och smått,
Ty eljest ock palatsen gå
Från ägarn brådt.

Ett brudpar
Öfve *tålamod*
I pröfningsdag,
Förnöjdt med himlens vilja god,
Med dess behag!

Ett brudpar
Herren *tacka* bör
För hvad det får,
Allt godt som Han detsamma gör,
Hvar dag som går.

Ett brudpar
Skiljas må i hopp
Från denna värld
Samt gå till bröllopp då dit op
I himmelsfärd!

Före en vigsel.

Bröllop firas! *Blommor* dofta.
Högtidsskrud naturen bär,
Och sig här nu hvarje sinne
Ock i högtidsstämning klär.

Bröllop firas! *Bröllopshuset*
Redo står, med löfverk prydt.
Hemmet nu just Er till ära
Är i blomstergård förbytt.

Bröllop firas! *Gäster* samlats
Hit från slätt och ifrån höjd,
Att på sköna sommardagen
Delta' i er bröllopsfröjd.

Bröllop firas! *Stor* är *dagen,*
Förberedd på många sätt,
Efterlängtad, slutligt hunnen.
Allt är redo, ordnadt rätt.

Bröllop firas! Unga *bruden*
Nu sin slöja, krona bär;
Men vid sidan hennes brudgum
Hennes bästa prydnad är.

Bröllop firas! Nu skall *frågas,*
Om I fattat *det* beslut
Att förena Edra öden,
Tills Ert timglas rinner ut.

Bröllop firas! Helga *löften*
Gifvas skola nu i dag,
Löften som för *lifvet* binda
Enligt Guds och mänsklig lag.

Bröllop firas! Varma *böner*
Må från kullerstol gå opp
Till den Högste, att *Han* signar
Nådigt Edert vandringslopp.

Bröllop firas! *Fröjd* nu råder,
Högt här svallar glädjebrus.
Och hvem skulle icke fröjdas
Här i *detta* bröllopshus?

Sköna, rika *bröllopsglädjen*
Skall dock räcka icke kort;
Den bör *växa,* stadigt *rotad,*
Ej som blomstren vissna bort.

Goda rätta *bröllopsvinet*
Slut i dag ej drickas må!
Undergörar'n ifrån Kana
Vill förrådet öka på.

Därtill önskas Eder *lycka*
Af enhvar uppriktigt här.
Men ej *vi* den kunna gifva,
Världens Herre *den* beskär!

Han i dag må tacksamt prisas
För Er ungdoms sälla dar,
Men ock för Hans rika löften
För den tid, som står Er qvar.

Med *Hans* hjälp må Eder *lycka*
Rätt alltmer slå ut i *blom*
Med allt flere purpurkalkar
Med sin sötmas rikedom!

Bröllop firas! *Högre bröllop*
Firas evigt ofvan ord.
Må vårt brudpar och vi alla
Samlas *dit* till bröllopsbord!

Sömnens ängel.

Jag, sömnens ängel, har högste Fader,
Hos hvilken jag ock har hvilat sött,
Och syskon har jag i änglarader,
Som världens Herre har evigt födt.
Min ursprungskälla
Har där upprunnit,
Och tider sälla
Mig där ha svunnit.
Jag är ett signande sändebud
Till jordens folk ifrån jordens Gud.

Hvar ande danats af samme Fader
Och är af Honom en helig fläkt.
I ären alle, i skilda grader,
Af Honom strålar, en enda släkt.
Hvar ljusets ängel
Är så Er broder,
Hvar blomsterstängel
Vid tidens floder,
Och systrar ha'n I i stjärnors här.
Allt världssystemet en enhet är.

Så dödens ängel är ock min broder.
Att gagna världen är bådas håg.
Vi bägge tjäna så barn som moder,
Så sven som åldring, så hög som låg.
Trots skilda dräkter
Vi lika tjäna,
Åt jordens släkter
Vår omsorg läna.
Men Döden söker Er *en* gång blott;
Er ofta gästa är Sömnens lott.

Jag en gång vandrat i Edens parker,
Hos Adam själf uti paradis,
Beskådat blommorna på dess marker
Och höjt med Eva till Gud mitt pris.
Jag hörde orden
Från ormatunga,
Såg synd då jorden
Med skuld betunga.
Så följde syndares första natt,
Men öm jag då hos de fallne satt.

Den förste mördarn med blod på händer,
Den mörke Kain, jag sedan såg.
Se'n dess jag otalda brott i länder
Har sett af väsen med syndig håg.

Det Kainsminnet
Med dystra orden
Och Kainssinnet
Ses än på jorden.
Men slika sinnen rätt ro ej få,
Då nätter komma och nätter gå.

Hos gamle Noak i ark jag sutit,
Då denna tryggt öfver djupen sam.
Familjen ock i mitt hägn jag slutit,
Då öfver länder den hastat fram.
Jag mänskovärlden
I ark där söfde,
Men segelfärden
Dock ej förtöfde.
Jag djuren ock var en vän så sått
I syndaflodens bekanta båt.

Hos patriarken i Mamres lunder,
Den store Abraham, var jag gäst.
Hans tro för världen var som ett under.
Min tjänst var där mig en glädjefest.
Guds löften trodde
Han aldrig falla
Och trygg då bodde
Trots faror alla.
Jag sällan skådat så härrlig tro,
Jag sällan gästat så fridfullt bo.

Jag uppsökt Jakob i herdetjällen
I sköna Hebrons och Sikems ängd,
De gamla frejdade offerställen,
Där han har pröfvats i dagars längd.
Han till de döde
Sin Rakel förde,
Om Josefs öde
Han dyster hörde.
Jag följt den gamle till Gosens land,
Hans hvita hufvud till Nilens strand.

Åt unge Josef i fängselhåla,
Af falske bröderne såld till slaf,
Som oförrätter i mängd måst tåla,
Jag tröst i sorgerna villigt gaf.
Åt kung som drömde
Han drömmar tydde;
Sin kalk han tömde,
Sin Gud dock lydde.
Den fången snart blef en storvezir,
Hvars namn, en stjärna, allt större blir.

Jag tjänat Moses vid första påska,
Då Juda träldom var ändtligt slut.
Jag åhört Sinais höga åska,
Då på graniten där lag skrefs ut,
Vid pingst, den första
I ökensanden,
Med budord största
För alla landen.
I första pingstnatt han inför mig
Där lagens taflor lagt ned och sig.

Hos konung David till dennes harpa
På Zionshöjden jag lyssnat har,
Där han af fienders pilar skarpa
Så månget minne än hade kvar.
Han kvad där psalmer,
Den kung i Juda,
Som än bland palmer
Och furor ljuda.
Jag lisa gaf där i bitter sorg
Den krönte skalden i kungaborg.

Profeter ock på de skilda tider
Jag hugnat har uti deras id.
Jag deltog ömt uti deras strider,
På deras ögonlock gjöt min frid!

De sökte verka
Guds verk i tiden;
Jag ville stärka
Dem uti striden.
De grepo in uti världens lopp
Med bergförsättande tro och hopp.

Hos höge Mästaren själf jag sutit,
Vid julekrubban i Davids stad.
Jag ingen annan så ömt omslutit
I alla tidernas söners rad.
Han snart stod färdig
En värld att lära.
Jag var ej »värdig
Hans skor att bära».
Hans läger omgafs af idel frid.
Där var min skönaste tjänstetid.

In till Maria, den helga moder,
Jag ödmjukt trädde den dystra natt,
Då efter långfredags tårefloder
Med bittra minnen hon ensam satt.
Jag vördar sorgen
I lägsta koja,
I kungaborgen
Och uti boja.
Men aldrig moderlig sorg jag sett,
Hvaråt så villigt min tröst jag gett.

Jag följt apostlar, de visa, höga,
På skilda vägar i skilda land,
På haf, i öknar, med vaksamt öga,
Jag dem har signat med gifmild hand
Jag då fick ära
Att dem betjäna,
Till deras lära
Mitt stöd förläna.
Hos dem i fängelser ock jag stod,
Där de predikat ock med sitt blod.

Martyrer andre — ho räknar dessa,
Som offrat lifvet för redlig tro?
På unges hufvud och snöig hjässa
Nu gräs och tistlar och mossa gro.
De söndersågats;
De bränts; de stenats;
På kors de plågats;
Dem lif förmenats.
Jag känt dem alla, hvar på sin ort,
Och särskildt gärna har tjänst dem gjort.

Se Martin Luther, i trosbedrifter
Som lejon modig, så from som lamm,
Med världsbeundrade sköna skrifter!
Mot påfvemakt han i strid bröt fram.
Hans ord förstår jag,
Där trygg han stannat
Trots hot: »Här står jag
Och kan ej annat».
Den reformatorn jag tjänat gladt
I Wittenberger- och Wormsernatt.

Jag minns ock ynglingen Gustaf Wasa
I Ornäsbyggnadens kända loft.
Trots faror sof han där utan fasa,
Som barn på äng uti blomsterdoft.
Jag troget vaktat
Då *där* den natten,
Jag noga aktat
Den dyra skatten,
Då Sverges öde var i mitt skygd
I framtidsdrotten, i Dalabygd.

Hans store sonson jag äfven minnes,
En Gustaf Adolf, från mången natt,
Då efter bragder han, trött till sinnes,
Vid mina fötter sin spira satt.

För religionen
Han spände bälte,
På Sveatronen
En frihetshjälte.
Han var min skyddsling, den Gideon,
All' nordanländernas störste son.

Jag följt Napoleons segerfanor,
Hört honom åska, den dundergud,
Mot ringe män och mot män af anor,
Allt under sårades klagoljud.
Han med nationer
Så lekte blodigt,
Med kronor, troner,
Helt öfvermodigt.
Han många riken i sorg försänkt
Och släkters lycka i blod fördränkt.

En forntids hjältar nu runesvärden
Med multna händer ej lyfta upp,
Men mången bildat för eftervärlden
På häfders himmel en stjärnegrupp.
De trotsat döden
I södern, norden;
Med blodets flöden
De purprat jorden.
De länders öden på klingan vägt,
Men mig förutan ej kraft de ägt.

De diplomater, som folken skänkte
Den lugna fredens oliveblad
Men ofta blod öfver länder stänkte,
Beredde alla jag hvilostad.
De styckat länder
Med svärd och penna,
De bjudit stränder
Och städer bränna.
De öfvat goda och onda dåd,
Behöft dock alltid min rika nåd.

De store talare djärft sig höjde
I tankens rymder med örnaflygt;
Med alltbetvingande tal de böjde
De jättemakter, som folken tryckt.
Med höga orden
De hänfört alla,
Och än på jorden
Hörs ekot skalla.
Enhvar sin uppgift haft här på jord;
Men min var kraften, hos dem blef spord

Se män med lager omkring sin hjässa,
All jordens skalder från hvarje zon!
Än ljuda lyror, som tillhört dessa,
Hos dagakarl och vid furstetron.
På lätta vingar
Vid lyrobruset
Sig sång än svingar
Högt ofvan gruset.
Hos mig städs stärkes hvar fantasi,
Allt sångarsnille, hvar harmoni.

Parnassen visar på sina kullar
En annan skara som träder fram:
De vise männen med stift och rullar,
Med minen tankefull, allvarsam.
Sin tänkarpanna
Ter Plato höga,
Och, tjust, det sanna
Ser Hegels öga.
Men utan mig skulle tanken bräckts,
Förutan mig skulle ljuset släckts.

Bland minnens pelarerader tydde
Här häfdatecknare forntidsskrift,
Den ristning, hvilken ruiner prydde
Och mången hieroglyf i grift.

Om flydda tider
De läst på stenar
Om folkens strider,
Om ättegrenar.
Jag följde forskare på hvar stig.
Hvad vore forskningen utan mig?

De skolans tjänare, gamla, unga,
Som nya släktena fostrat opp,
Städs dessa lärde med trägen tunga,
Familjers framtid och ätters hopp.
I unga sinnen
De plantat lära
Om folkens minnen,
Om heder, ära.
Jag deras mödor har väl bemärkt,
De nötta krafter i hvila stärkt.

En fattig Lasarus hoppats lisas
Hos purpurbärande rike man.
Med sår och hunger han bort där visas.
Hos sådan man han en hjälp ej fann.
Men hundar slekte
De ömma såren,
Och bort jag smekte
Den bittra tåren.
Jag denne Lasarus var en vän,
Och svultna skaror jag signar än.

Jag minns den fattiga Sarpats änka,
Förnöjd i allting med Guds behag.
Sig öden underligt sammanlänka, —
Hon hjälpt Elias på nödens dag.
Hon honom gifver
Sin enda kaka.
Hon lönad blifver:
Får mer tillbaka.
Är du en änka med torftig lott?
Tro Gud och mig uti allt om godt!

Hvem räknar suckar och dolda strider
I tunga armodets många rum?
Ho täljer skaran, som händer vrider,
Af hunger tärd, af bekymmer stum?
Så pannor fåras,
Och hjässor kalna,
Och ögon tåras,
Och kinder falna.
Men mot all smärta i mänskobröst
I nätters timmar jag gjuter tröst.

Jag gagnat alla i alla tider
Af alla åldrar, af hvarje stam,
Så efter löjen som sorgestrider,
Såväl despoter som offerlamm,
I skilda släkter,
I skilda öden,
I skilda dräkter,
Allt intill döden.
Som vän till alla jag bland dem gått
Och tusen tungomål väl förstått.

Jag kom till Nubiens brända marker,
Till Ceylons hetaste blomsterdal.
Jag gästat Babylons forna parker,
Det gamla Nineves kungasal.
Hvad Grekland födde
Jag lade neder
Och huldt jag stödde
Ock Romarleder.
Till hvita Libanons trakt jag kom
Och tidehvarfven där vårdat om.

Till Nova Zemla jag flygten vände
Och till Sibiriens kalla land,
Till Thules frejdade bygder lände,
Till frusna Bottniska vikens strand.

Jag lappen följde
Där efter renen,
I bädd där höljde
De trötta benen.
På vikingskeppen jag ock mig tett
Och kämpakrafterne styrka gett.

Vid ökenfärder jag karavaner
Har på oaser till hvila bragt.
I fred och örlog jag styrkt Germaner
På hvarje tid och på hvarje trakt.
I österländer
Jag söft Mongolen.
Vid Ganges' stränder
Vid offerbålen
Jag Brahmas dyrkare läger redt.
Jag negermassor till bäddar ledt.

Från Indianer jag spända bågen
Och stridens yxa och skalper ryckt,
Från hemmen följt dem på härnadstågen
Och deras mordiska ögon lyckt.
Åt desse röde
Jag läger redde,
Hur deras öde
Där än sig tedde,
Vid Mississippis upprörda svall
Och vid Niagaras jättefall.

Jag kom, — och Nimrod all jakt förglömde.
Jag kom, — Semiramis glömt sin flärd.
Jag kom, — och Farao stilla drömde.
Jag kom, — och Carlar lagt ned sitt svärd
Jag kom vid såning,
Jag kom vid skörden,
Jag kom vid slåning,
Vid snönedbörden,
Vid hanegäll och vid väktarrop,
Vid sabbatsfrid, efter vapendop.

Jag stått på alpernas höga spetsar,
På handelsfartygen ock ombord.
Jag trädt i Musernas vittra kretsar
Och grufvoschakten uti vår jord.
Hos fagra tärnor
Och ungersvenner,
Hos sångens stjärnor
Och gråhårsmänner
I myriader af mänskohus
Jag stillat sorger och glädjebrus.

Jag gått i konungars höga salar
Och kejsarinnornas praktgemak,
Men ock i kojor i gömda dalar,
In under torpares låga tak.
Jag tröstat hjärtan,
Som svårligt blödde;
Jag stillat smärtan,
Som dem förödde.
Jag ägnat alla min kärleksgärd,
På ocean och vid huslig härd.

Se bädd af trasor och bädd af siden,
Af äjderns fjädrar och logens halm,
I snöig natt och i slåttertiden,
I nordisk kyla och söderns kvalm!
Se gyllne vaggor
Med Brüsselspetsar,
Med jubelflaggor,
I furstekretsar!
Hvem af Er skådat som jag all lyx?
Ho sett så vidsträckt, hur folk betrycks?

Hvarhelst jag tröttade funnit skrida
Från både mödor och tidsfördrif,
Jag dem har hägnat så sent som tida
I deras svinnande korta lif.

Där lycka rådde,
Där sjukdom bodde,
Där dans man trådde,
Där sorger grodde,
Jag folk betjänat i dal, på fjäll,
Så under molnbädd som stjärnepäll.

Hos mig sin äflan de alla lyktat,
Lagt ned för natten sin pilgrimsstaf;
Från skådebanan till mig de flyktat
Och skilda dräkterna lade af.
Hos mig de vunnit,
Då tiden ilat,
Då dagar svunnit,
Då id har hvilat,
Förnyad kraft, ifrån år till år
I lifvets senhöst och lifvets vår.

Vid jordens rullning i rymden vida
Ibland planeter i världars här
Jag ned mig sänker så sent som tida
Till länder, öar och haf och skär.
Bland stjärnekloten
Jag luftigt sväfvar.
Ej darrar foten,
Ej bröstet bäfvar.
Jag ser där världarne vandra fram,
Som här i ängderna ströfva lamm.

Jag står i öster och når till väster
Och nord- och sydpol jag famnar lätt,
Min fot på tusende världar fäster,
Jag deras öden ock känner rätt.
Från stjärneringen
Jag blixtsnabbt länder
Och sänker vingen
Till skilda stränder.
Från nådastolen jag har sändts ut
Från tidens början till tidens slut.

Hvar fanns i seklernas sekel flydda
En riddarborg och ett resetält,
Ett stolt palats och en ringa hydda,
Där mig förutan man lefvat sällt?
Hvar finns en lycka,
Där jag ej finnes?
Snart sorger trycka,
Om sömn ej vinnes.
Och därför alltid hvar nattlig stund
Jag tyst i boningar gör min rund.

När ny en jul för all världen randas
I rika slott och i torftigt skjul,
Då jordens lof med all himlens blandas
Med Eder alla jag firar jul.
När juleljusen
I granar tändas,
All sorg i husen
I fröjd ses vändas,
Och julegåfvor då gladt strös kring,
Jag ock då rör mig i barnens ring.

När nyår komma och nyår flykta,
Med nya öden i nya dar,
Med tider goda, med tider tryckta,
Jag gamle vännen hos Er är kvar.
Hör, nyårsklocka
Slår slag så höga;
Till bot de locka
De sinnen tröga
I nyårsnatt, då dess tolfslag slår,
Den skiljogräns mellan skilda år.

En vinter efter en annan breder
Det hvita doket på frusen mark,
Och norrsken flammar från fästet neder,
Och rimfrost glittrar på trädens bark.

Då stjärnor glimma,
Som fädren lyste,
I nattlig timma
På mina tyste,
Och månens åldrige vandringsman
Min trägna nattjänst betyga kan.

Hvar vår hörs lärkan i blåa skyar;
Dess kvitter gladt öfver nejden går.
Och trast, då lunden sin skrud förnyar,
I vårlig dikt sina drillar slår.
Då lösas banden,
Som vintern knutit,
Som nordanlanden
Med is omslutit.
Enhvar hos mig då, hvar solig vår
Med blåa sippor, ny lifskraft får.

På våren sommarens glädje följer.
I högtidsdräkt då naturen står.
I draperier sig Flora höljer,
Med ros och myrten i lockigt hår.
Hvar blomma myser
I bäddar gröna,
Och sol belyser
De ängder sköna;
Men sol går neder i sinom tid,
Och sommarnatten jag ger dess frid.

När pingstens lilja och ängens klocka
Här glädja kommande tidehvarf,
Så skynda barnen dem girigt plocka,
Från flydda pingster ett blommigt arf.
När gök, i pingsttid
Med sköna minnen,
Predikar pingstfrid
För alla sinnen,
Så finns ej pingsthem i någon bygd,
Som ej behöfver mitt milda skygd.

Då näktergalen så härligt diktar
I bokens krona vid västans sus,
Och turturdufvan sin saknad biktar
I nordens fura vid bäckars brus.
Ett valdthorn lockar —
Hör, ekot ljuder! —
De hjordens flockar,
Som herden bjuder.
Men efter dag kommer alltid kväll
För fågel, fänad och herdetjäll.

När hösten sommar'n på flykten jagar
Och drifver samtliga blommor bort,
Då ingå töckniga, skumma dagar,
Då solen lyser alltmera kort.
Då vingars skaror
I norden bäfva
För köldens faror,
Mot södern sväfva,
Och vinden gulnade löfven strör,
Jag dock ej flyttning från Eder gör.

När slagan flitigt på logen föres
Och hvetekornet ur höljet slår,
När häftig störtskur ock flöda höres,
Jag trots allt regn till Er alla går.
Då höstenätter
De långa, mulna,
På bärg och slätter
Bli dystert kulna,
Så fruktar jag ej en regnig stråt,
Ty ej min vinge af regn blir våt.

Må nordanstormen än länder sopa
Och häfva skummande våg mot strand,
Hur högt orkanerne månde ropa,
Jag vandrar trygg öfver haf och land.

De högsta vågor
Ej mig förskräcka,
Och skepps farhågor
Mitt lugn ej bräcka.
Den trötte sjöman jag tar i famn
I böljosvall och i stilla hamn.

Jag hvila gifver ock alla djuren,
Åt alla lefvandes stora mängd,
I lejonkulan och fågelburen,
Där liten siska är innestängd.
Jag fåglanästen
Här öfverskyggar,
Och deras fästen
Ej jag där ryggar.
Jag gästar sparfvens och örnens bo.
Åt fisk och fjäril jag gifver ro.

På Sarons ängar och kala stepper
Jag fjäderskarorna gör besök.
I hvilostäder jag in ock släpper
De drygt betungade arbetsök.
Den tama fänad,
Vid alla gårdar,
Med sömn förlänad
Jag noga vårdar.
Jag djurvän är och jag ock af Er
Städs äskar djurskydd allt mer och mer.

Jag söfver många af blommors släkten,
Och deras kalkar sig sluta till,
Då jag med mäktiga andedräkten
De svaga käril beröra vill.
Då solen dalar
I västerskyar,
Jag dem hugsvalar
I skog och byar.
Ock du bör vara en blomstervän!
Din nära skyldskap med blommor känn!

Jag älskar mänskor, jag älskar djuren,
Jag älskar växter och haf och land.
Jag, själf af himmelens kärlek buren,
Har kärt allt verk af min Herres hand.
I tiders tider
Jag älskar alla,
Fast folk i strider
I synder falla.
Jag delar ut af den nådesflod,
Som regnar ned öfver ond och god.

Jag städse kommer så lugnt och stilla,
Jag in mig smyger, just som på tå.
Allt larm och buller jag ej kan gilla,
Helst omkring vaggor med kära små.
Jag genom landen
Går tyst min bana
Och för i handen
En fridens fana.
Jag är ett signande sändebud
Till striders folk ifrån fridens Gud.

På lockigt hufvud på blomstertufva
Jag tårestillande vallmo göt.
Jag ned mig sänkt till den barnadufva
Och mildt dess vänliga ögon slöt.
Hvart barnaöga
Är mig en fägnad,
Och från det höga
Det njuter hägnad.
Jag är den ömmaste barnavän,
Men ock de gamla jag älskar än.

Seraf jag är och jag älskar böner.
Glöm därför aldrig din aftonbön!
Af mig hvart bedjande väsen röner
Beskydd och sällaste fridens lön.

Ho räknar alla,
Bland alla släkter,
Som Gud åkalla
I nätters väkter?
Det är så godt för en mänskosjäl
I Hans beskydd sig befalla väl.

På mänskobarnen här faror rufva,
Allt sedan synden i världen kom.
Men tag dig lärdom af Noaks dufva!
Som hon vänd åter till arken om,
Till frälsningsarken
Från syndflodsvatten
På syndamarken
I sorgenatten,
Och tag dig fridens oliveblad
Från lifsens älf uti fridens stad!

Och sörjen aldrig, I Herrans trogne,
Ej frukten något i lif och död!
Till sann gudaktighet redobogne,
I skolen drabbas af ingen nöd.
I nattens hydda
Och dagens vimmel
Skall Gud Er skydda
Och till sin himmel
Han flyttar anden, när höljet bräcks,
Till högre lif, då här lifvet släcks.

Så hafven mod och förfärens icke,
När broder Döden når Edert hus!
Enhvar helt tröstligt mot honom blicke!
Fast mörk, han för Er till evigt ljus!
Väl skalet brister,
Men icke kärnan;
Sitt ljus ock mister
Ej andestjärnan, —
Hon slockna tycks i en nattlig sky,
Men, höjd ditofvan, hon strålar ny.

Kolmen jordas, men trogne anden
Går upp till andarnes ljusa värld.
Han, löst ur jordiska träldomsbanden
Gör fri och säll då sin himmelsfärd.
Sitt kroppsomhölje
Han af då kläder,
Med änglafölje
Han in då träder,
Klart ljusomstrålad, i högre sfer
Från syndens kuster och villors skär.

Ett kors i tiden väl många bära,
Men idel kärlek ock detta är!
Enhvar *sin* läxa har fått att lära
I lifvets skola. Den tåligt lär!
Här alle hoppas
Att lyckan finna.
Hon här blott knoppas,
Men blomning vinna
Hon skall i sällhetens ljusa stad,
Med aldrig vissnande purpurblad.

En gång skall täckelset slutligt falla,
Den höga förlåt, som nu dig bryr,
Och lifvets skickelser klarna alla.
En evig soldag däruppe gryr.
Hvad dunkelt tyckes
Blir klart omsider,
När loppet lyckes
Med alla strider.
Hvar helig tår då blir pärla klar
I segerkronan, som snart du har.

Jag, Sömnen, verkar mitt verk i tiden,
Tills tidens klocka slår sista slag,
Då sista natten blir här förliden
Med morgonrodnad till domedag.

Enhvar då uppstår
Från bädd, den sista.
Ej sol mer uppgår;
Dess klot skall brista,
Och mer ej måne i silfversky
Ser nätter komma och nätter fly.

Då har jag ändat min ämbetsbana
Med alla växlande tjänsteår.
Jag då ej längre, med trogen vana,
Som allas tjänare tåligt går.
All tidens ätter
Då hädan flyktat,
All tidens nätter
Sitt lopp då lyktat.
Hvar dag, hvar natt var en himmelsk skänk,
I lifvens kedja en viktig länk.

Det sista ljuset har ned då brunnit;
Och sista lampan för alltid släckts;
Den siste sjuke har hälsan vunnit;
För siste fången har bojan bräckts.
Det sista ordet
Man här då skrifvit.
Det sista bordet
Då dukadt blifvit.
För sista gången då setts en brud
Och hörts de dansandes glädjeljud.

Då sista fikonaträd satt blomma,
Och sista drufvan sin mognad nått.
De sista fogelbon blifvit tomma,
Och arbetsöken sin frihet fått.
Ej strå skall myran
Till stack mer bringa.
Den sista lyran
Här slutat klinga.
Från torn ej hörs mer den vigda malm,
I kyrka längre ej högtidspsalm.

Då fullt är ändad all jordisk möda.
På ingen åker en plog mer förs.
Ej längre kämpas för daglig föda.
Från knorrisk mun ej ett knot mer hörs.
Då otroshopar
Hos Gud ej stanna,
Men tron högt ropar
Sitt Hosianna.
De kristnes lif är en adventstid
Till evig jule- och påskafrid.

All jordens timglas då ned ha runnit,
Och tidens klocka sitt slutslag slår.
Min broder Döden sitt mål då hunnit,
Ej mer med lie omkring han går.
Han lien kastar
I jordens sköte.
Med mig han hastar
Till änglamöte,
Och i serafernes ljusa lag
Vi fira jublande högtidsdag.

Jag, fast nu florhöljd i tiden, stråla
Skall i förklaring i högsta sfer.
Dess ängders prakt kan ej konsten måla,
Ej ens seraf därtill dogse är.
Ho kan beskrifva
Allt, hvad af fröjder
Då där skall blifva
På ljusa höjder?
Här öra hört ej, ej öga sett,
Ej hjärta känt, hvad är där beredt!

Jag Eder hälsar ock dit välkomna,
I tidens tröttade vandringsmän.
I där behöfven ej längre somna,
I där ej tyngens af mödor än.

Ett tröttadt öga,
Ett sömnigt sinne
Finns ej i höga
Guds himlar inne.
Jag Eder bjuder från hvarje zon
Till sabbatsfröjden vid ljusets tron.

Vid Dingtuna kyrkas invigning 1898.

»Dagen är stor», — så en Salomo förr, hela Israels konung,
Ropade ut om den viktiga dagen, då templet på Zion
Redo där stod att af konungen själf då invigas åt Herren.
Byggandet länge beslutadt där varit, och ritningar noggrannt
Uppgjorts af kunnige män, just de bäste som Kanaan ägde.
Materialier förts uti mängd dit till Moriaberget,
Furor och cedrar, granit så ock guld samt mest sköna juveler.
Penningar samlats där ock uti kungliga säkra förrådshus
Till detta företag, hvilket för alla där syntes så viktigt.
Ändtligen började man där allvarligt att skrida till verket.
Arbetet kräfde dock tid då, af år omkring femtio nära.
Helt outtröttlige voro i nit såväl konung som folket
Samt alle byggande männen af olika arter och grader.
Slutligen grydde omsider den dagen, då allt var fullbordadt.
Härligt då verket där stod; en förnöjelse var att det skåda.
Hvad man förväntat var stort, men dock hoppets fullbordan var större.
Israel fröjdades, kände sig stolt att så äga ett tempel
Vida förmera än hedniska grannfolkens afgudasalar.
Salomo fröjdades mest, ty han rätt hade infriat löftet,
Gifvet åt fadern, den trogne, vidtfrejdade sångaren David,
Hvilken där först utaf alla beslutat hvad nu där var färdigt.
Inne nu var där invigningens dag, då till staden på Zion

Samlade voro i mängd ifrån samtliga delar af landet
Israels barn utaf alla dess olika stammar och släkten.
Templet då fyllts där af skaror, och alla dess förgårdar äfven.
Präster i mängd uti lysande skrud där församlade sågos,
Sångarekörer därhos då med harpor, cymbaler och pukor.
Brusande festglädje rådde där då uti sinnen och hjärtan.
Hela nationen sig kände helt ljuft öfversvallande hänryckt,
Då konung Salomo själf i en prakt, hvilken syntes ett under,
Trädde offentligt där fram för att själf hålla invigningstalet.
»Dagen är stor» — så betygade han — »och högtidlig är stunden,
Då hvad vi önskat är gjordt nu och inseglet sättes på verket.
Viga jag vill nu åt fädernas Gud, Herren Zebaot mäktig,
Boningen in, att dess viktiga ändamål städse må fyllas.
Signad rätt vare hvar högtid, hvar fest, hvarje gudstjänst här firas!
Signadt ock vare allt folket, dess präster, leviter, ja alla,
Hvilka här ingå och utgå i kommande tidehvarfs dagar,
Under de svinnande åren i olika växlande sekler!
Ära nu vare ock Herren för allting, ty Hans är dock verket!
Honom ske ära af Israels stammar evinnerligt! Amen.
Så han då talat högtidliga invigningsorden från hjärtat,
Och hela folket då, hänfördt af orden, högt tillade: Amen.

* * *

Stor också dagen är *nu,* denna dag som i Dingtuna firas,
Mäktigt högtidlig och viktig för oss och för kommande släkten.
Väl ej en konung i österländsk prydnad här håller nu talet,
Icke har heller en folkmängd så stor som på Zion här samlats,
Och icke kunna nu sång och musik här oss bjudas så ymnigt!
Stor denna dagen dock är, som af oss nu så gladligen firas.
Här detta tempel har stått i all tid ifrån hedenhös dagar,

Grundadt och byggdt utaf verksamma händer, som numer ej värka,
Uppfördt i medeltids dagar, då katolicismen här rådde.
Folket då älskade gladt, fastän fattigt, att bygga åt Herren,
Offrade villigt och tacksamt för kyrkan en del af Guds gåfvor.
Men under tidernas lopp se'n af påfliga stolen förvrängdes,
Sorgligt att säga, det mesta af kristliga heliga läror.
Munkar i mängd då predikade skeft, och lätt aflat försåldes,
Syndaförlåtelse hade då blifvit en krämarevara.
Helgonen tillbådos flitigt, men Skaparen miste sin ära,
Ty då i stället för Honom man dyrkade romerske påfven.
Äfven vårt Dingtuna då utaf sådan förvillelse fylldes.
Templet i mycket så blef då ett halfhedniskt afgudasäte.
Tider se'n dess hafva kommit och gått här, med otalda minnen;
Kungar på troner ha uppstått och kungar från troner gått neder;
Engelbrekt utfört sitt riksvärf, och Sturar om landet haft omsorg,
Wasa med Dalarnes samt ock med Västmanlands modige söner
Skuddat från svenskmanna skuldror det tyngande utländska oket
Samt i vår grannstad vid riksdag rätt *aflyst* den påfviska läran.
Se'n Gustaf Adolf, den store, i spetsen för tappraste hjältar
Gång efter annan på utländska fält har lärt världen den läxan,
Att Skandinaviens folk städs för kyrkan båd' tänker och handlar
Samt äfven offrar så gods som ock lif för sin Gud och Hans rike.
Se'n hafva Carlar, Oskarer, de lysande, landet regerat,
Och evangelii ord, rätt befriadt från romerska vantron,
Har här i templet predikats af talrike olika präster.
Särskildt en glänsande rad utaf stiftets så firade chefer
Låtit sig höra från talarestol'n som församlingens herdar

Fullt i tvåhundrade år, ifrån Carlsson och till och med Björling.
Socknen prebende då varit åt herdar med kåpa och kräkla,
Men de prelaternes rad har här slutats för trettio år se'n.
Under den tiden dock vice pastorer här talat och verkat,
Präster af olika kynne från olika öden hit komne.
Skaror af folk i mångtusendetal ha i templet här uppbyggts,
Kommit och bedit i andakt och sjungit här helga koraler,
Hvilka med toner af orgeln ha' stigit mot hvalfven och himlen.
Tusenden undfått här dopet, och skaror vid altarerunden
Knäböjt här tid efter tid för att undfå de heliga rätter.
Flockar af ungdom ock här hafva haft sina heliga stunder,
Värda att minnas men ofta tyvärr utaf många snart glömda,
Då de åt Herren sin Gud hafva gifvit de heliga löften
Alltid att lefva som kristne och dö såsom kristne det höfves.
Här hafva ock under seklernas skyndsamma växlande rullning
Brudpar i mängd knutit äkta förbund till rätt trohet för lifvet
Och efter hand utur tiden de gått efter lyktade öden
Samt se'n vid klockornas ljud här de invigts till hvila i stoftet.
Så hafva tidehvarf flyktat, och nya här inträdt i stället;
Jular ha tändt sina ljus här, och pingster ha strött sina blommor;
Adventssabbater ha ordat om palmer och högt Hosianna;
Fastlag på fastlag har följt med de heliga lidandets akter;
Påsk efter påsk har i frid här erinrat om uppståndne Mästarn.
Templet har länge så tjänat, men under all tidernas nötning
Åldrigt och skröpligt det blifvit, med remnor och brister så många.
Orgeln ock, trött af sin tjänst, väl behöfde att slutligen hvila;
Rösten af klockornas malmer med tiden ock spräckts och försvagats,
Och äfven åldriga bänkarnes rader begärde sitt afsked.
Så är ju tidernas lag, att allt åldras och måste förnyas.
Jordiska ting icke alltid bestå, om än helga och vigda,
Och det betygas rätt därvid: »det gamla är nu helt förgånget».

* * *

Därför omsider beslöts här att templet rätt restaurera
Samt ock tillika detsamma bereda en tidsenlig värme,
Att uti vinterlig köld icke någon må rädas dit komma.
Ofta vi se på mångfaldiga håll, att ej kyrkor rätt vårdas;
Enskilde bygga sig hus, hvilka äro en prydnad för orter,
Och sig där inrätta allt helt bekvämligt och skönt uti allo;
Men, hur det är med Guds hus, det bekymrar ej sällan dem föga.

Men här i Dingtuna alle nu villige voro att bringa
Herren sin Gud rätt tacknämliga viktiga offer för kyrkan,
Att hon för nutid och framtid rätt tillbörligt måtte förbättras.
Många då voro dock rådsluten om denna viktiga saken,
Innan det hela blef klart och vår Öfverhet nådigt gaf tillstånd.

Därefter började arbetet raskt uti gräsmånadstiden,
Kort före palmers sabbat uti gryende knopprika våren.
Skönt då församlingen sjöng uti *handling* ett rätt Hosianna
Gladt till sin Herre. Den bragte väl då icke kvistar af palmer

Honom till ära men villigt betydande penningeoffer,
Att Honom reda en tidsenlig helgedom, där Han må dyrkas.
Vissa vi äro, att Han har med välbehag blickat hit neder
Till dessa offer, som socknen så nitiskt har bragt för Hans rike,
Och Han vill ersätta rikligt, hvadhelst har åt Honom så offrats.

Sedan har arbetats dag efter dag här i månader flere
Af många olika män uti olika fack här i templet.
Maj har här blommat, och juni än mera, och juli har inbragt
Rikaste äring från samtliga fält in i odlarnes lador,
Och öfver åkrarnes skatt hafva landtmännens hjärtan sig fröjdat.

Då under tiden har tempelarbetet helt lyckligt gått framåt.
Mödor ha haft här på olika sätt alle de, som här verkat,
Främst arkitekten och entreprenören samt konstnärer alle,
Men ock arbetande andre, så nitiska i sina yrken.
Dock uti allting har den kommitté outtröttligt haft omsorg,
Hvilken bemyndigats ordna och rätt öfvervaka det hela.

De kommitterade väl äro värda ett *tack* af oss alla,
Och sina namn här de inskrifvit skönt uti kyrkans annaler.
Tackas må ock alle andre, som redligen gagnat här verket.

* * *

Färdigt nu templet här står, renoveradt; så allt är fullbordadt.
Orgeln, den nya, nu börjar i dag här offentligt att gagna,
Gifvande prof på sin kraft, på sin unga och sköna förmåga,
Klockorna också de, nygjutna, dyrbara, härligt ha ljudit
Högröstadt ut öfver bygden i dag, dit de kallats att verka.
Bänkarnes rader, de nya, här äro nu samtligen fyllda
På denna dagen med andäktigt lyssnande kristliga skaror,
Hvilka med hopp och med fröjd denna högtiden länge ha motsett.
Hvalfven i templet ock andra sig te, än de voro tillförne.
Medeltidskonstverken där, hvilka fåvitskt i sjuttonde seklet
Dolts under lager af kalk, ha nu blottats och frambragts i ljuset,
Visande hela sin prakt, fast femhundrade år snart dock gamla.
Altaret, nya, beträdts har i dag utaf messande präster,
Hvilka där höjt sina sånger till samtliga altarens Herre.
Redo så templet nu står, och vi se nu, att allt är fullbordadt.
Blommor nu sira här altaret, talarestolen desslikes.
Blommornas mångfald är dock icke rik nu, ty sent är på året.
Kyrkan är själf äfven icke så skön, som den många ha önskat.
Men vi helt tacksamma äro likväl, att den är som den blifvit.
Brister väl finnas där ännu. Men hvad är fullkomligt på jorden?

* * *

Inne nu är själfva *vigningens* dag, så högtidlig och viktig!
Stiftsstadens Domprost är här nu att heliga akten förrätta,

Samt äfven andre af prästerligt stånd att därvid assistera.
Men till all kristenhets Gud vi nu endräktigt alle så bedja:
Själf Du nu vige, o Gud, detta tempel, rätt vig det för alltid!
Signa det Du, såsom öfverstepräst, så som Du endast kan det!
Kyrkor Du äger på jordklotets rund i mångtusende bygder,
Hvarest Din ära, Ditt lof städse sjunges af stammar och släkten.
Detta Ditt hus vi nu helga Dig gladt uti denna församling.
Tag det emot och välsigna dess bruk och rätt skydda det ständigt!
Gif, att för bygden i allo det må en välsignelse blifva,
Att från detsamma Ditt ljus uti rikaste flöden sig breder
Ut öfver samtliga byar och hem, öfver skolor och hjärtan!
Signa de skaror, som här genom helgade portarne *ingå!*
Krön dem med nåd och med frid och med lycka och sällhet för *alltid!*
Signa dem alla, närhelst de rätt uppbyggda härifrån *utgå*
Till sina kallelsers värf till att verka Din vilja i tiden!
Fridfulla dufvan, den helige Anden, här sväfve hvar gudstjänst,
Skönt öfverskyggande alla, så präster som åhörarskaror,
Att uti tidernas ofrid den lugnaste frid här må vinnas
Och uti lefvernets sorger Din tröst må här alle hugsvala!
Signa ock barn, hvilka skola till Dig fram här föras i dopet,
Så äfven dem, som vid altarets rund i högtidliga stunder
Viga sig själfva åt Dig här för hela sin lefnad i tiden!
Invig, o Herre, ock heliga *altarebordet,* det nya,
Att det må varda i allo ett nåderikt bord här för själar,
Nutid och framtid till gagn samt Ditt heliga namn städs till ära!
Signa i nåd alla dem, hvilka där skola böja sig neder
Ödmjukt att undfå den heliga spis och den andliga drycken,
Det sakrament, som för samtliga folkslagen har blifvit stiftadt
Till en evärdlig åminnelse helig af höge Försonar'n!
Rätt må de styrka sin ande med himmelens skönaste gåfvor,
Dricka där hälsa och lif utur salighetsbrunnen i Zion!

Aldrig må komma den tid, då det blifver härstädes föråldradt
Att här gå fram till Ditt bord för att styrka den invärtes mänskan.
Lys nu Du, Herre, här själf ock Din frid öfver *bänkarne* alla,
Att de må fyllas alltmera af trogna andäktiga väsen,
Hvilka församla sig hit för att lyssna till orden från ofvan!
Aldrig må ses här i bänkarne likgiltigt sofvande tröge
Hvilka i templet sig söka blott sömn, utan aktning för rummet!
Andakt här råde hvar tid, ty enhvar må det väl ju besinna,
Att här bor visserligt Gud och en port äfven här är till himlen.
Må ej en plats uti bänkar stå tom här i heliga stunder!
Aldrig må Dingtunas folk bli så hedniskt i synd och i otro,
Att det föraktar Ditt hus samt så slutar detsamma besöka!
Huru än växlande vindar må blåsa i framtida dagar
Och huru öden än skifta må om uti sekler som stunda,
Redlige Dingtunamännen med hustrur och söner och döttrar
Stånda må faste i kristelig tro, så som fäderna fordom,
Samt äfven troget bevara i enhet de kyrkliga seder.
Söndringens ande ej gripe här kring, hvilken ned blott vill rifva
Allt hvad en forntid byggt upp och hvad fäderna älskat och vördat.
Städs i Guds rike det är vida bättre att *samla* än skingra,
Bättre att ena i kärlek än spränga den kristliga hjorden.
Vig nu ock, Herre, här själf Du och signa den härliga *orgeln,*
Som nu är villig en tjänare länge att blifva åt alla.
Högviktigt är ju dess värf här i heliga andaktens stunder,
Talande skönt sitt högtidliga tungomål, med sina tungor,
Lyftande sinnen i fröjd, men ock skakande sömniga själar,
Gifvande alla en aning och försmak af toner, som brusa
Högt ofvan stjärnornas ring uti ljusaste helgonakretsar.
Stäm nu Du, Herre, den rätt och välsigna den rikligt och alltid

Jul efter jul samt ock påsk efter påsk samt ock pingst efter pingster
Samt alla gudstjänsters heliga dagar och stunder i öfrigt!
Höga koralerne bruse så skönt uti mäktiga toner,
Nående här hvarje vrå och rätt fyllande hvalfven de höga,
Talande *himmelens språk*, så hänförande unga och gamla!
Hvem kan beskrifva rätt tonernas makt öfver känsliga sinnen?
Evigt ju ursprunget är, just ifrån harmoniernas Fader,
Och de bevisa sin anborna kraft öfver höga och låga.
Sorg och bekymmer och ångest förjagas af härliga sången,
Då den vår ande rätt hänför i smekande tonharmonier.
David vid harpan ju stillat hos Saul den dystraste oro.
Sådant få erfara än uti nutiden mångmyriader,
Så uti torftiga tjäll som i furstliga skimrande salar.
Signa nu alltså vår orgel, o Gud, här oss alla till nytta,
Att den predikar om Dig, som har tonernas skönhet själt danat!
Vig nu, o Herre, tillika de nykomna *klockor* i tornet,
Att äfven dessa må kunna här mäktigt Ditt rike rätt gagna,
Under den tjänstetid, hvilken ock dem af Dig noga bestämmes!
Vig dessa viktiga malmer att kraftigt Din ära förkunna,
Ljudande ut öfver bygden till fattiga och till de rika,
Utan en skillnad af stånd och af rang och af börd och af ålder,
Ut så till sorgsne som glade, till friske som ock till de sjuka,
Talande högt religion uti vidaste landtliga kretsar,
Kallande syndareskaror från olika håll till Din boning,
Manande alla allvarligt att åter från syndernas stigar
Vända i bot sig till Dig, snart enhvar, medan tid är till bättring.
Allvarligt skola de bringa en gång ock sitt afsked till alla,
Allt eftersom här enhvar skall till sist efter lyktade öden
Bortgå från äflan och strid, ifrån oro och löjen och mödor,
Bort ifrån gods och från hus, ifrån släkt och från vänner, till griften,
Slutligt att gömmas i stoftet, den ene så arm som den andre.

Herre, Du själf har i jorden en gång dessa malmerna danat,
Hvilka, se'n dragna ur grufvorna upp, hafva slutligt nu gjutits
Att såsom härolder höga Din skaparemakt här förtälja.
Också förkunna de må, om en vådeld här rasar i socknen.
Klämta de äfvenså må här vid sexslaget morgon och afton,
Manande alla till bön samt till tack och till lof för din godhet.

* * *

Så nu åt Dig, vår barmhärtige Fader, vi viga här templet.
Vig ock *oss själfva* åt Dig, att Din egendom *vi* ock må vara!
Signa här hemmen och skolorna, ängar och skogar och åkrar!
Krön med allt godt hela bygden, gif rikaste gyllene skördar,
Allt dock af *nåd,* icke efter förtjänsten, ty ho är väl värdig
Annat än straff, om till doms Du vill gå med oss syndare alla?
Nådigt Du hålle Din skyddande hand öfver höga och låga,
Spädaste små uti vaggor och gamla, som stappla mot grafven,
Rikaste män i palatsen och Lasaruslikar i kojor,
Hvilka här väta med tårar sitt torftiga bröd utan klagan.
Alle behöfva vi hjälp utaf Dig uti allt alla dagar.
Brödet och dräkten och hälsan ej ensamt bero af oss själfva,
Gåfvor de äro af Dig ju, för hvilka vi hafva att tacka.
Må vi, hvad hända än må, huru tider än skrida och växla,
Lefva som Dina i lifvet och slutligt i tro skiljas hädan,
Älska i tiden Ditt tempel och däruti vigas för griften!
Hvad är väl lifvet och hvad är ock döden för jordebarn alla,
Om ej i kyrkan de lära att lefva och dö såsom kristne?
Gif oss nu, Herre, Din rikliga nåd uti denna församling,
Att den må blomstra rätt skönt, såsom himmelsk plantering i tiden,
Att Du må frukter ock härifrån få för Ditt eviga rike!
Och när en gång i en solbelyst stund eller regndiger midnatt

Du oss till uppbrott ger bud, att vi flytta för alltid från jorden,
Må vi i tro och i hopp då vår ande befalla så gladligt
I Din barmhärtiga hand och af änglar då föras till hemmet,
Där det ej varder bekymmer, ej gråt, icke möda, ej jämmer,
Utan där helgonen alla i jubel med änglarnes skaror
Sjunga ett brusande, mångstämmigt lof Dig evinnerligt!
Amen.

B.

PSALMER.

Fosterlandet.

(Melodi: Sv. Ps. 54 eller 198.)

O, signa, Gud, vårt fosterland!
Det hägna med din allmakts hand,
Du som i flydda tiders dar
Alltjämt var trofast dess försvar!

Vi älska det i strid och frid,
I sorgens och i glädjens tid.
Vi älska bergen, hvarje sjö
Och skog och dal, med blom, med snö.

Här fädren verkat i sin id
Och manligt kämpat mången strid,
Och mödrar söner landet gett,
Som världsvid ära det beredt.

Här hafva våra vaggor stått!
Vi här de första stegen gått,
Vi här ha lärt vår första bön
Samt nordisk sång, så frejdadt skön.

Beskydda, Gud, så slott som tjäll,
I arla morgon, serla kväll,
På solig dag, i mulen natt!
På Dig vi städs förtrösta gladt.

Gif rikets gränser frid och fred!
Förkofran näringar bered!
Led sannings strålar till hvar gård
Och signa grödan med din vård!

Gif därtill tjänlig väderlek,
Du som oss hjälpa aldrig svek!
Gif nödigt solsken, nödigt regn
På fält och åkrar i ditt hägn!

Beskydda män i grufvors djup!
Välsigna sjöfart, skepp och slup!
Bevara flotta och armé!
Din hjälp i allo dem bete!

Vår konung värna och hans hus!
Hans bana gör alltmera ljus!
Gör kronan på hans hjässa lätt
Och städse lyckosam hans ätt!

Vänd af allt ondt, som hota må,
Ondt anslag låt ej framgång få!
Förskona oss från hungersnöd
Och vattunöd och pestens död!

Ej börd, ej stånd och ej partin
Må störa samfundsharmoni'n!
Som syskon må vi sammanbo
I hjärtlig endräkt, frid och ro!

Så blomstra må vår gamla bygd
I allo rikt uti ditt skygd!
Krön stat och kyrka med allt godt
Samt skolor ock i ymnigt mått!

Lyckan.

(Melodi: Sv. Ps. 481.)

Hvar finns den lycka, som jag efterlängtar,
Den sällhet, hvartill hjärtat städse trängtar,
Då år här komma och sig åter lykta
Och dagar flykta?

Säg, finnes här hon uppå krigisk bana,
På blodigt slagfält under segrens fana,
Där kristne grymt, af lidelser förförda,
Hvarandra mörda?

O, dväljes hon på diktens blomsterängar,
Vid harpors och vid lyrors gyllne strängar?
Hon, fast rätt mycket där af henne finnes,
Ej fullt där vinnes.

Ack, finnes hon i höga lärosalar,
Där andens kunskapstörst sig fritt hugsvalar?
Väl finns hon där, men fullt hon ej blir vunnen
Ur kunskapsbrunnen.

Säg, bor hon uti världens tomma nöjen,
I dansers hvirflar och i ystra löjen?
Blott delvis, ty på nöjen följer sorgen
I kojan, borgen.

O, finnes hon i börden, rangen höga,
Som bländar lätt så månget kortsynt öga?
Nej, alla blifva sist i döden lika.
Må högfärd vika!

Törhända ernås hon i lyxen, flärden,
Så eftersökta uti stora världen?
Nej, sådant kan ej hjärtan tillfredsställa,
Dem göra sälla.

Säg, finns hon uti *mammons* rika gåfvor,
I guldets, silfrets eftersökta håfvor?
Nej, rike män ej undfly sjukdomsnöden
Och icke döden.

Men bor hon väl i *äran* som så sökes,
Att för ditt namn ett hyllningsoffer rökes?
Man skall de firade, trots högsta ära,
Till grafvar bära.

Månn' hon i jordisk *kärleks* rosengårdar
Rätt vinnas kan, om blommorna rätt vårdas?
Men där ej endast milda fläktar susa,
Ock stormar brusa.

Hvar finnes hon? Ej fullt här uti tiden,
Ty här af sorg och nöd störs ofta friden.
Hon här ej blommar, endast rikligt knoppas,
Men blom vi hoppas.

Hon fås rätt fullt vid salighetens källa,
Där ymnigt fram dess klara flöden välla,
I rätta paradisets ljusa lunder
I alla stunder.

Hon vinnes där vid himlavännens hjärta,
Då evigt svunnen är all nöd och smärta.
Där himlens palm och krona helgon smycka,
Fås verklig lycka!

Herrans bön.

(Melodi: Sv. Ps. 54.)

Förglöm ej, kristen, Herrans bön,
Af Jesus lärd, så underskön,
I korta bönepunkter sju,
Som såsom barn har lärt ock du!

Den är från världens högste präst,
Som bönens tungomål känt bäst,
Som ock är högste Guds profet
Och konung i all evighet.

Hvem räknar skaran, som den har
Förr bedit uti flydda dar?
Ho täljer all den tröst och frid,
Som den åt folken bragt hvar tid?

Den hos apostlar heligt ljöd,
Från helgon så i lif som död,
Från alla håll i nordanland,
Från söderns hem och ökensand.

Den passar väl för hvarje tid,
För folk i frid och folk i strid.
Den ljuder, fast i skilda ord,
På alla språken på vår jord.

Den beds vid vaggor och hvar grift,
Vid dop och vigsel, altarskrift,
Hvar vinter, sommar, höst och vår,
Hvar dag som kommer och som går.

Den hörs i slott och låga tjäll,
I arla morgon, serla kväll,
Af gråhårsmäns och barnens röst,
Från jublets mun och sorgens bröst.

För alla är den mönsterbön,
Så kort, så kärnfull, flärdlöst skön.
På högsta bönekonst ett prof,
Den fyller *alla* folks *behof*.

För gammal bli den aldrig skall,
Trots tidehvarfs och ödens svall.
Hur mycket här än svinna må,
Den skall till domedag bestå!

När ned i grift du bäddas skall
Vid trenne skoflar mullkorns fall,
Så viger den, vid klockors ljud,
Ditt stoft att skyddas tryggt af Gud.

När barn och barnbarn i din gård
Behöfva ännu himlens vård,
Så skola de, med fridfullt sinn',
I Herrans skydd sig sluta in.

Lär därför barnen bedja den!
Den utgått har från barnens vän.
Men med de dina bed den *själf!*
Säg *amen* sist vid lifsens älf!

Allhelgonadag.

(Melodi: Sv. Ps. N:o 54.)

Allhelgondag, vi hälsa dig,
Så ljus på lifvets skumma stig.
Du med en fridens palm i hand
Nu gör besök i alla land.

Du *minner* om förfluten tid,
Om helgonmödor, helgonstrid.
Du talar om martyrers mod,
Om deras bojor, bål och blod.

Du *visar* oss allhelgons rad
Vid lifsens älf i fridens stad,
Den segerkrönta ljusa släkt
Med segerpalm i himladräkt.

Du *vända* vill från jordens grus
Hvart mänskosinne till det ljus,
Där frälsta världen strålar klar
I hemmet efter pröfningsdar.

Du *manar* oss att uti tro
Dem likna här, hvarhelst vi bo,
Att verka troget så som de,
På deras föredömen se.

Du *tröstar* oss, att ingens fot
På rosor dansat målet mot,
Att mer än de ej heller vi
Ha rätt från luttring skonta bli.

Du manar högt till Herrens *lof*
I låga tjäll och furstehof.
Så bruse nu vid harposlag
All jordens lof på helgons dag!

Sann tro på Gud.

(Melodi: Sv. Ps. 141.)

Sann tro på Gud af *solen* lär
Att gagna ond och god;
Ty hon till alla sprida plär
Sin ljusa stråleflod.

Sann tro på Gud af *stjärnor* lär,
Att ordning hållas bör.
I rymden går den jättehär,
Men ingen uppror gör.

Sann tro på Gud af *sparfven* lär
Ej frukta framtids dar,
Fast ej han sår och upp ej skär
Och ingen lada har.

Sann tro på Gud af *liljor* lär
Att sörja ej för dräkt.
Ej Salomo så prydd var här
Som praktfull liljesläkt.

Sann tro på Gud af *myran* lär
Rätt tålamod i id,
Att rätt enhvar till stacken bär
Sitt strå förutan strid.

Sann tro på Gud af *hanen* lär
Rätt bruka morgonstund
I arla väkt, ty städs hon »bär
Oss guld uti sin mund».

Sann tro på Gud af *träden* lär
Att löna odlarns vård,
Att bära frukt i någon sfer
Af världens örtagård.

Sann tro på Gud af *blommor* lär
En höfvisk blygsamhet.
De andas, fast de prunka här,
Ett doft af ödmjukhet.

Sann tro på Gud af *lärkan* lär
Guds lof, då dagar gry.
Dock blygsamt hon sig gömma plär
I vårens blåa sky.

Bönen.

(Melodi: Sv. Ps. 210.)

Gamle Noak bad,
Gick till bön åstad
Så i tjället som på marken
Och vid syndaflod i arken.

Skönt från forntidsdar
Står hans minne kvar.

Abraham ock bad,
Städs i tro så glad,
Trygg vid himlalöftesorden.
Han ännu för hela jorden
Stort exempel är,
Som oss trosbön lär.

Jakob också bad,
Stor i fäders rad,
Bad för Rakel och för söner,
För sin Josef tusen böner.
Han, helt uppenbart,
Bönhörts underbart.

Josef äfven bad,
Stor i statsmäns rad,
Bad i bittra pröfningsstrider
Och i ärans ljusa tider,
Då han Nilens land
Styrt med mäktig hand.

Pröfvad, Job ock bad,
Stor i helgons rad,
Bad i lyckan, bad i nöden,
Arla, serla, intill döden.
Ut ur luttring svår
Klar som guld han går.

Ock en Moses bad,
Stor i vises rad,
Bad vid glada påsken första
Samt vid ökenpingsten största.
Vid det Röda haf
Prof på bön han gaf.

Ock en Hanna bad,
Stor i mödrars rad,
Så för sig som käre sonen.
Vittnen voro solen, månen.
Sonen blef profet,
Stor i evighet.

Troget David bad,
Stor i furstars rad.
Vid sin harpa uti borgen
Bort han kvad den bittra sorgen,
Och hans sånger gå
Till hvar jordens vrå.

Daniel ock bad,
Stor i siarrad,
Bad i hem och lejongropen.
Herren hört har böneropen
Och med mäktig hand
Kufvat vilddjurs tand.

Mästarn själf ock bad,
Störst i männers rad,
Bad på skepp, på berg, i tempel.
Rätt i bön Han gett exempel.
Hvad Han bad i frid
Gagnar hvarje tid.

Ock Maria bad,
Störst i kvinnors rad,
Bad rätt äkta juleböner.
Världen henne ärekröner,
Då här dagar gry,
Då här dagar fly.

Simon Petrus bad,
Stor i lärjungrad,
Så i kyrka som i koja,
På sitt kors som förr i boja.

Eftervärlden all
Däraf lära skall.

Paulus ock bad,
Stor i talarrad.
Han en hjälte var i böner,
Hög gestalt bland tidens söner,
Uti helgedom,
Inför svärd i Rom.

Hvarje annan bad
I de trognes rad
Uti hela vida världen.
Må ock *vi* på pilgrimsfärden
Sända upp till Gud
Våra böneljud!

Missionspsalm.

(Melodi: Sv. Ps. 124.)

Missionens Gud är *verklig* Gud,
Ej gjord af mänskohänder.
Han skapat allt och gifvit bud
Åt jordens alla länder.
Hednagudar likna blår,
Som i eld förgår.
Hvar gud af sten och trä,
För hvilken böjes knä,
För Jehova skall falla!

Missionens Gud är *mäktig* Gud,
Som krossar ondskans härar.
Allt otrons larm, i skilda ljud,
Ej Honom här förfärar.

Från sin himmel ser Han ner,
Dem sin kraft beter.
Hur stolta än de gå,
Hur orden flöda må,
De äro endast vanmakt!

Missionens Gud är *allvis* Gud,
Han rätta medlen väljer.
Han alla sina sändebud,
Rätt vägar, tider täljer.
Ho förstår Hans allvishet
I all evighet?
Samverka måste allt,
Då vist Han det befallt,
Hans rike att befrämja!

Missionens Gud är *trofast* Gud.
Hans löften icke svika.
Han klädt sig har i segerskrud,
Allt motstånd måste vika.
Dyrkas skall Han på hvar trakt.
Detta själf Han sagt.
Hur högt än otron gnyr
Och inga våldsdåd skyr,
Dock segrar världsmissionen.

Julpsalm.

(Melodi: Sv. Ps. 268.)

Juledagen alla sjunga
Jublande vid juleljus,
Män och kvinnor, gamla, unga,
Samlade i Herrans hus,
I den arla morgonstund
Öfver jordens vida rund.

Juledagen alla lofva
Ock i alla skilda hem
För Guds stora julegåfva,
Som vi se i Betlehem
I en krubba lagd på strå,
Dit i vallfärd nu vi gå.

Juledagen alla släkter,
Hvarje folk och hvarje stam,
Fast i skilda högtidsdräkter,
Gladt i endräkt träda fram
Att med skilda språkens ljud
Prisa högt all världens Gud.

Juledagen, då här brinna
Ljus i kojor och i slott,
Tvister tystna, sorger svinna;
Lätt då kännes jordisk lott.
Glädjerik är städse jul
I palats och lägsta skjul.

Juledagar ha vi flera
Firat förr i barndomsdar,
Hvaraf minnet blott numera
Står för våra sinnen kvar.
Kanske nu för sista gång
Sjunga här vi julesång?

Juledagen ock i höjden
Brusar lof af änglars här
Och af helgon, hvarest fröjden
Rätta juleprägeln bär
För enhvar från hvarje zon
Inför nådens ljusa thron.

Juledagen vill oss bjuda
Alla dit till Fadrens hus.
Må ock våra röster ljuda

Evigt där vid juleljus,
Hvilka aldrig släckas ut,
Där ej julen tager slut!

Julhymn.

(Melodi: Sv. Ps. 3.)

Nu på juledag sig samla
Till Dig, o Jesu, unga, gamla,
Vid krubban uti Davids stad.
Ödmjukt träda jordens släkter,
Med skilda språk, i skilda dräkter,
Dit i oändlig julerad
Af hvarje folk och stam
Till helga rummet fram,
Dig att dyrka
Af hjärtats grund
I arla stund
På hela jordens vida rund.

Förr profeter hafva skådat
I ljusa syner och bebådat
För Israel den stora tid,
Då den rätte fridens förste,
Af Davids kungaätt den störste,
Till folken skulle bringa frid.
Så profetian har
I många seklers dar
Hörts då ljuda
Om slut på strid,
Om julefrid
Och juleljus för hvarje tid.

Skönt ock uppfyllts siarorden,
Ty klart ditt ljus gått upp för jorden
För alla hjärtan, alla hus.
Du framstrålat, österns stjärna,
Att tider lysa, värma, värna,
Du sköna rätta juleljus!
Och högt Du skall alltmer
I julehem alltfler
Klarligt lysa,
I nordanland,
I ökensand,
På snöigt berg och blommig strand.

Helga julebarn, vi alla
För Dig i ottan ned nu falla
Att bringa Dig vår hyllningsgärd.
Kojors liksom slottens söner
Till Dig i varma juleböner
Nu nalkas från vår hela värld.
Hvem räknar böners tal
På haf, på berg, i dal
Denna dagen?
O, mot nu tag,
Fast den är svag,
Vår julebön på juledag!

Gode herden.

(Melodi: Sv. Ps. 210

Gode herden går
Än bland sina får.
Deras namn Han noga *känner*
Och, den bäste utaf vänner,
Ömsint omsorg har
Om dem alla dar.

Gode herden går
Än bland sina får.
Han dem *räknat*, glömmer ingen
Här och ofvan stjärneringen.
Minnesgod Han är
I hvar världens sfer.

Gode herden går
Än bland sina får.
Han dem hjärtligt *älskar* alla,
Hur de stappla, hur de falla.
Han som herde god
Köpt dem med sitt blod.

Gode herden går
Än bland sina får.
Han dem alla troget *leder*,
Deras välfärd rätt bereder
Med sin vana hand
Städs i alla land.

Gode herden går
Än bland sina får.
Han dem alla noga *vårdar*
I försynens alla gårdar,
Då här dagar gry
Och då dagar fly.

Gode herden går
Än bland sina får.
Han dem alla vet *försvara*
Mot hvar ulf, i hvarje fara,
Uppå land och haf,
Med sin herdestaf.

Gode herden går
Än bland sina får.
Han *upprättar* dem, som falla,
Lyfter upp de matta alla,

Talar till dem tröst
Med sin herderöst.

Gode herden går
Än bland sina får.
Han på axlar *bär* de svaga,
Vill i famn de späda taga
Och så ömt dem bär
Öfver bråddjup här.

Gode herden går
Än bland sina får.
Han *förbinder* dem, som lida
Svårt af sår, som blöda, svida.
Öm Han hos dem står,
Helar alla sår.

Gode herden går
Än bland sina får,
Söker dem som vilse irra,
Hvilka frestelser förvirra.
Herdens röst då stark
Hörs i ödemark.

Gode herden går
Än bland sina får.
Han alltmer vill alla *samla*,
Friska, sjuka, unga, gamla,
Uti tiders brus,
Till sitt fårahus.

Gode herden går
Än bland sina får.
I Hans fårahus i höjden
Obeskriflig blifver fröjden
I full enighet
Uti evighet.

Påskpsalm.

(Melodi: Sv. Ps. 50

Nu påskadag är inne,
Så *glad,* så skön, så ljus!
Nu fröjdar sig hvart sinne,
I slott och lägsta hus.
Hvad profetior bådat,
Vår värld fullbordadt skådat
På påskens jubeldag.

Nu påskadag är inne!
Naturen firar *vår.*
All sorg ur sinnet svinne!
Nytt lif vår växtvärld får.
Som vårens örter knoppas,
Må hvarje hjärta hoppas
På vårlig påskadag!

Nu påskadag är inne,
Och därmed upp nu går
Så månget viktigt *minne*
Från flere tusen år,
Från Moses' påska första
Och påskafesten största
Vid Kristi öppna graf.

Nu påskadag är inne!
Från tornen *klockljud* gå.
De mana må ditt sinne
Att ej förhärdad stå.
Gå in i påskens kyrka,
Din Frälsare att dyrka
På härlig påskadag!

Nu påskadag är inne!
På alla språk hörs *bön.*
Nu i *ditt* hjärta brinne
Ock offereld så skön,

Att rökelse må stiga
Till Gud och hjärtat viga
På böners påskadag!

Nu påskadag är inne
Med glada *lifsens ord.*
Dem noga eftersinne
Hvar ande på vår jord!
De orden lif oss bjuda.
På alla språk de ljuda
På lifvets påskadag.

Nu påskadag är inne!
Nu bjudes *påskafrid.*
All hatfull ofred svinne,
Med slut på split och strid!
Må krig och fejder slutas,
Ej mänskoblod utgjutas
Från fridens påskadag!

Nu påskadag är inne!
Nu äskas *påskalif.*
Sin helgd vårt lif rätt vinne!
Bort syndigt tidsfördrif!
Nu slutad är all fasta.
Ut syndens *surdeg* kasta
På påskasötbrödsdag!

Nu påskadag är inne!
Höj gladt ditt *påskalof!*
Till nådens thron det hinne
Från hydda och från hof!
All' tungomålen lära
Att den uppståndne ära
På lifvets segerdag.

Tro.

(Melodi: Sv. Ps. 141.)

Sann tro på Gud *byggs* på det *ord,*
Som klippfast skall bestå,
Hur storm än gnyr på syndens jord
Och tider brusa må.

Sann tro på Gud ger stilla *frid*
I hjärta och i bo,
Trots världens buller, kif och strid
En själens sabbatsro.

Sann tro på Gud ger helig *fröjd*
På lifvets pilgrimsfärd,
Då rätt enhvar blir gladt förnöjd
Med litet i vår värld.

Sann tro på Gud för dagligt *bröd*
Bekymras ej. Den vet,
Att Fadren lofvat i all nöd
Sin hjälp i trofasthet.

Sann tro på Gud i kraftig *bön*
I hafvet kastar berg
Och sprider öfver allt en skön
Förklarings himlafärg.

Sann tro på Gud ger *hjältemod,*
Som räds ej världens hot
Och vågar gods och lif och blod
Vid segerhjältens fot.

Sann tro på Gud ger *tålamod*
Att här, som Gud befallt,
I hem, på berg, på fält, vid flod,
Rätt verka uti allt.

Sann tro på Gud i *sjukdomskval*
Sin kalk ses tömma glad.
Så förr ock gått i marters dal
Guds helgons långa rad.

Sann tro på Gud alls icke räds
För *dödens* ängels hand,
Nej, vid hans ankomst lycklig gläds,
Då lösas jordens band.

Sann tro på Gud då förer *hem*
Vid vänlig änglahand
Vår ande till Jerusalem
I fridens sälla land.

Sann tro på Gud i hvarje *grift*
Ser heligt hvilorum.
Men otron, trots den helga Skrift,
Där stannar dystert stum.

Sann tro på Gud ger *lof* så gladt
Åt Gud i ödmjukhet
I tiden mången dag och natt
Och se'n i evighet.

Ett brudpars hem.

(Melodi: Sv. Ps. 54.)

Ett brudpars hem skall hafva *grund,*
Som vacklar ej i nödens stund,
På kristendomens klippa fast,
Som än i inga öden brast.

Ett brudpars hem skall *byggas opp*
På kristligt sätt, i tro och hopp,
Med rätta medel och rätt id,
Med klokhet och i stilla frid.

Ett brudpars hem skall *vigas* rätt,
Ty eljest går det under lätt.
Det vig med *bön*, så signar Han,
Som signa vill och signa kan!

Ett brudpars hem *försäkras* skall
För eld och pest, för stormars svall.
Men hvad skall skydda? Trogen bön
Är väldig, säker skyddsmur skön!

Ett brudpars hem skall hafva *ljus*,
Ej vara mörkt som hednahus.
En stjärna, sedd af vise män,
Vill lysa jordebarnen än.

Ett brudpars hem bör vara *varmt*,
På kärleks värme icke armt,
Att hjärtan där ej frysa må
Och lyckans härd ej slocknad stå.

Ett brudpars hem bör blifva *rikt*,
Så många arma hus ej likt,
Bör vara rikt på trofasthet,
På tålamod, förnöjsamhet.

Ett brudpars hem skall vara *lugnt*,
Om ådrors blod än där är ungt,
Att ej där storma split och kif,
Som helt förbittra mänskolif.

Ett brudpars hem må hållas *rent*,
Hvar dag så bittida som sent,
Att rena änglar gladt se in
I hyddan och i hvarje sinn'.

Ett brudpars hem skall vara *gladt,*
Ej dystert! Tron ej vare matt!
Rätt tro på Gud ger gladligt mod,
Midt uti eld och olycksflod.

Ett brudpars hem bör *skola* bli,
Där framtid danas skall uti.
Af hvad där uti hjärtan sås
En viktig skörd för sekler fås.

Ett brudpars hem bör bli *kapell,*
På blommig strand och snöigt fjäll,
Där höjas glada lofsångs ljud
Upp till all världens store Gud.

Ett brudpars hem som *förgård* må
Till helgons hem förklaradt stå,
Och må en försmak bli dess fröjd
Af sällheten i himlens höjd!

Bitter lott.

(Melodi: Sv. Ps. 210.)

Bitter syntes blott
Gamle Noaks lott,
Då i arkens byggnadstider
Han för tron fick hårda strider.
Men vid syndaflod
Lönats har hans mod!

Bitter syntes blott
Ock en Jakobs lott,
Då hans Rakel, Josef mistats.
Då på pannan fåror ristats.
Men han lön för sorg
Fick i Josefs borg.

Bitter syntes blott
Ock en Josefs lott,
Då han, såld, beljugen, fången,
Tömde sorgers kalk. Han, gången
Fri ur fånghus ut,
Länder styrt till slut.

Bitter syntes blott
Jobs bekanta lott,
Då han barn och allt beröfvats
Samt i dyster sjukdom pröfvats.
Men hvad fröjd till slut
Gick ur sorger ut!

Bitter syntes blott
Konung Davids lott
Uti alla hårda öden,
I bekymmer intill döden.
Men i tro helt glad
Han vid harpan kvad.

Bitter syntes blott
Också Mästarns lott,
Mest på stora långfredagen
Under alla hårda slagen.
Men Han har därvid
Gagnat hvarje tid.

Bitter syntes blott
Ock Marias lott,
Då all långfredagens smärta
Tärt har hennes modershjärta
Men den dagen bragt
Fröjd till hvarje trakt.

Bitter syntes blott
Ock apostlars lott

Då på skilda håll de stredo
Och i skilda marter ledo.
Men hvad härlig lott
De i himlen fått!

Bitter syns ock blott
Hvarje kristens lott,
Här i många bittra strider
På de skilda sorgetider.
Men hvad är här strid
Mot en *evig* frid?

Bitter syns ock blott
Alle trognes lott,
Då här efter tunga öden
Väntar slutligt mörka döden.
Men ur dödlighet
Spirar evighet.

Adventshymn.

(Melodi: Sv. Ps. 55.)

Var hyllad nu i adventstid
Af oss i tro och stilla frid,
Messias, i Din *kyrka!*
Må alla rätt Dig palmer strö,
Så hjärtevarmt trots vintersnö,
Med ödmjukt lof Dig dyrka.
Störste
Förste,
Alla röster
Väster, öster,
Sunnan, nordan,
Lofve Dig till tids fullbordan.

Var hyllad! Med ditt helga *ord*,
Alltmer förkunnadt på vår jord,
Du hednamakter böjer.
Din *riksarmé*, en syskonsläkt,
Trots skillnader i språk och dräkt,
Ditt korsbanér gladt höjer.
Larma
Arma
Mörkrets härar,
Det förfärar
Ej Ditt rike,
Segerhjälte utan like!

Var hyllad! Ty Din *kunganåd*,
Så kärleksfull i råd och dåd,
Vill alla till Dig draga.
Så syndig ingen mänska går,
Att ej *Din* nåd hon *genast* får,
Om hon den mot vill taga.
Värma,
Närma
Till Ditt hjärta
I all smärta
Vill Du *alla*
Arma, fallna, sorgsna, kalla.

Var hyllad! Du en *krona* bär,
För hvilken hvarje krona här
Är stoft, hur än den siras.
Din törnekrans från långfredag,
En påskaskänk af dystert slag,
Ej mer kring hjässan viras.
Vandra
Andra
Krönta väsen
Bort, som gräsen
Vissna falla,
Du behärskar tider alla.

Var hyllad! Du Din *spira* sträckt
Utöfver hvarje tid och släkt,
I slott och fåglanästen.
Du leder världars fårahjord,
Du dukar myriader bord
Och spränger otrons fästen.
Stäckes,
Bräckes
Furstemakten,
Trots all prakten,
Här i länder,
Rycks ej spiran Dig ur händer.

Var hyllad! *Gudomsmajestät*
Där lyser fram i hvarje fjät
Uppå Din vida bana.
Och majestätiskt skön sig ter,
Hvarhelst den svaja världen ser,
Din ljusa sanningsfana.
Ingen
Tingen
Som Du tyder,
Och Dig lyder
Storm på hafven,
Hvarje moln och själfva grafven.

Var hyllad! Från Din *kungatron*
Behärskas hvarje region,
Allt ljus och hafvens vågor.
Där styras stoftgrand, djur och folk,
Hvar hedning som ock nådens tolk,
Hvar blixt och eldens lågor.
Tider,
Strider,
Vattnens flöden,
Själfva döden,
Allt du leder,
Trognes väl i allt bereder.

Var hyllad! Tidehvarfvens *ljf*
Af hyddans barn, af furstehof,
Dig höjs i alla zoner.
Och ofvan skyn i evig kör
Vid harpobrus Ditt pris Du hör
I änglars, helgons toner.
Ära
Bära
Skall hvar tunga
Där Dig, sjunga
Högt det sanna,
Evigt sköna Hosianna!

På Palmsöndag.

(Melodi: Sv. Ps. 63.)

I palmkvisttåg har Juda folk
Förr hyllat fridens store tolk,
Messias utaf Davids stam,
Som då till Zions stad skred fram.

Allt folkets Hosianna ljöd;
Välkommen Honom högt man bjöd.
Ett allmänt jubel rådde då,
Hos rike, arme, store, små.

På palmsöndag Han kommer än
Till jordens folk, den bäste vän.
Han kommer, nåd att bjuda ut
Och världsfred stifta här till slut.

På palmsöndag red till i tro
Ditt *hjärta,* att Han där må bo!
Han länge nog där klappat på.
Låt upp, att in Han nu må gå!

På palmsöndag bered ditt *hus*
Och tänd där böners altarljus
Till en sannskyldig glädjefest,
Då Zions konung blir din gäst!

På palmsöndag ock *kläder* bred,
Lägg på Hans stig dem ödmjukt ned!
Men hur? Jo, armodsbarnen kläd!
Det gör och Honom därmed gläd!

På palmsöndag ock *palmer* strö
I vårlig grönska eller snö!
Till armes härd i bräcklig mur
För gladt *din palm,* en nordisk fur!

På palmsöndag så *offer* gif!
Barmhärtig samarit du blif,
Att läka sår i sargadt bröst,
Att bringa kvalda hjärtan tröst!

På palmsöndag brist ut och *sjung,*
Du vare gammal eller ung,
Din Herres lof i helig stund,
Med alla folk på jordens rund!

Missionssång.

(Melodi: Sv. Ps. 124.)

Missionens stora, höga plikt
Enhvar må rätt besinna!
Den för vårt jordklot är af vikt,
Att ljus det rätt må vinna.

Herren själf har den befallt
Och Han leder allt
På hvarje hednatrakt
Med så allsvåldig makt,
Att verket ej kan hindras.

Hvar kristlig sanning segra skall,
Och mörkret skall fördrifvas,
Till afgudars, despoters fall,
Och hednatempel rifvas.
Slut då blir på offerblod,
Denna syndaflod.
Då ändas bön till stock,
Till sten och stjärnor ock.
Blott Skaparen skall dyrkas.

Men ännu rasar hednisk strid
På mången skådebana.
Dock segerrik städs svajar blid
Vår ljusa sanningsfana.
Höjas skall vårt stridsbanér
Ibland folk alltfler,
Och snart för kristna tron
I hvarje land och zon
Sig böja folk och kungar.

Hur hednastormar vildt än gny
Och hur än böljor brusa,
Dock nya fridens tider gry,
Och pingstens vindar susa.
Kyrkan, i sitt frö så späd,
Blir ett världsvidt träd.
Helt kristnas skall vår jord.
Så vittnar klart det ord,
Som aldrig kan förfalla.

Hvad göra vi för denna sak,
Så unga som ock gamla,
I låga tjäll och slottsgemak?
Må för mission vi samla,

Offra guld och myrra gladt,
Viktig offerskatt.
Må sist i alla land,
På berg, i dal, vid strand,
Högt ljuda Hosianna!

Din bäste vän.

(Melodi: Sv. Ps. 210.)

Jesus är din vän!
Rätt Hans *godhet* känn!
Han till bättring vill dig kalla
Och för forna synder alla
Nåd dig gifva vill.
Denna ej förspill!

Jesus är din vän!
Rätt Hans *kärlek* känn!
Han dig älskar alla stunder,
Hvar du går på berg, i lunder.
Ock för dig Han blödt,
Lidit, suckat, dött.

Jesus är din vän!
Rätt Hans *vishet* känn!
Han rätt känner hela världen,
Hvart behof på pilgrimsfärden.
Han din nöd förstår,
Där du rådvill går.

Jesus är din vän!
Rätt Hans *allmakt* känn!
Alla tider jordens makter
Styrer Han på alla trakter.
Hjälpa Han förmår,
I hvad nöd du står.

Jesus är din vän!
Rätt Hans *trohet* känn!
Från sitt ord Han aldrig viker,
Aldrig gifna löften sviker.
På Hans ord helt trygg
Städs din lycka bygg!

Jesus är din vän!
Rätt Hans *himmel* känn!
Dit till hemmet Han dig bjuder.
Troget rösten till dig ljuder.
Lyss, att rätt du må
Hem till Vännen gå!

Bröllopspsalm.

(Melodi: Sv. Ps. 339.)

Hur säll den *brudgum,* som af Gud
Har sökt sin unga, hulda brud
Och som med bön och manlig tro
In henne för i signadt bo!

Hur säll den *brud,* som för sin man
Som himlens gåfva tacka kan
Och ber om nåd att sådan bli,
Att mannen hon kan rätt stå bi!

Hur säll den brudens *mor,* som lärt
Hvad äkta lif i tro är värdt
Och som för brudgum och för brud
Till Gud uppsänder förböns ljud!

Hur säll den brudens *far,* som tryggt
Sitt hem på rätta grunden byggt
Och hjälpa kan det unga par
I lyckans och i nödens dar.

Hur säll den *bröllopsgård*, som vet
Att fira fest i kristlighet,
Med äkta bröllopsvin i hus,
Förutan hedniskt sus och dus.

Hur säll den *bröllopsgäst*, som rätt
Vill glädjas på ett höfviskt sätt
Och tackar Gud för hvad han får,
Då han till rika borden går.

Hur sällt det trefna *framtidstjäll*,
Som står på rätta klippans häll,
Som rubbas ej af storm och våg
Och ej af afunds onda håg.

Hur sällt ett *hem* med trogen bön
Hvar särla kväll, hvar morgon skön!
Det skall i hulda fäders bygd
Förkofras under Herrans skygd.

Där skall i framtid tydligt ses,
Att fromma makar lycka ges
Och huru barn och barnbarn gå
Att sälla fäders lott ock få.

Herden och hjorden.

(Melodi: Sv. Ps. 63 eller 198.)

O, frukta ej, du Kristi hjord,
Fast faror hota på vår jord!
Din gode *herde* lefver än,
Din Frälsare, din bäste vän.

I spetsen Han för dig går fram,
Till skydd för alla åldrars lamm.

För ulfvar Han dig värna vill,
Ty Honom du ju hörer till.

I allt bekymmer vet Han råd,
Att hjälpa så i råd som dåd.
Förkortad är ej än Hans makt,
Som förr sig tett på hvarje trakt.

Han sträcker ut sin *herdearm.*
Då kufvas otron, trots allt larm.
Med väldig, mäktig *herdestaf*
Han skickar våldsmän ned i graf.

Hans kända, starka *herderöst*
Ger ulfvar skräck, men lammen tröst.
Hans *herdemakt* än rikligt har
För lammen hjälp i nödens dar.

Hans *herdeögon* spana ut
På älskad hjord till tidens slut.
Hans *herdeöron* gifva akt
På hvarje ljud på hvarje trakt.

Hans *herdehjärta* älskar varmt
Hvart nödställdt väsen, sorgset, armt.
De fallna Han upprättar ömt,
Hur illa än de Honom glömt.

Hans *herdeaxlar* bära opp
De sjuke med förtvinadt hopp.
I *herdebarm* Han späda tar,
Att tryggt de skyddas alla dar.

Hans *herdedräkt* förr enkel var,
Men strålar nu så himlaklar.
Hans *rikedom* ej täljas kan
Med siffertal af någon man.

Hans *herdeminne* evigt är,
På alla lamm Han räkning bär.
I märken efter *herdesår*
Hans kärlek skönt bevittnad står.

Hans *herdefot* i blixtsnabbt lopp
De sårade vet söka opp,
Och *herdehanden* vist och lätt
De ömma sår förbinder rätt.

Hans *hjord* är spridd på skilda fält,
Hvarhelst Hans vishet alla ställt,
Och den förökas dag från dag
Med under än af skilda slag.

Hans *fårahus* är ljust och stort
Och tryggt, med alltid öppen port.
Dit samlas lamm från alla håll
Till himlafröjdens herdefåll.

Vid ett litet barns graf.

(Melodi: Sv. Ps. 99 eller 120.)

Du, lilla *öga*, här ej mer
I tiden soligt mot oss ler.
För alltid du så stilla slöts,
Se'n sista tåren af dig gjöts.

Du, lilla *öra*, mer ej hör.
Dig intet jordiskt buller stör.
Du hört ej många tidens ljud,
Men hörsel rätt du får hos Gud.

Du, lilla *hjärta*, tidigt brast,
Så rent från svek, så fritt från last.

Du verkligt vunnit lycklig lott,
Då undan sorger här du gått.

Du, lilla *hand,* ej verkat här
I tusen mödor och besvär.
Du sluppit hvarje jordisk id
Och fläckats ej i blodig strid.

Du, lilla *knä,* ej böjt här dig
Till bön på lifvets törnestig
Och ej vid templets altarrund,
Men vigts med bön i dopets stund.

Du, lilla *fot,* ett steg ej tog.
Den lilla skon man af nu drog.
Du vandra skall på blommig strand
Med änglar små i lifsens land.

Du, lilla *tunga,* ej ett ord
Har talt på språkförbistrings jord.
Men du skall jubla med en gång
I evighet i helgons sång.

Du, lilla *kropp,* lagt kläder af,
Som ömt din moder här dig gaf.
Du bära skall förklaringsdräkt
I himlasyskons ljusa släkt.

Du, unga *själ,* dit upp i frid
Har gått i sommarns blomstertid.
En ängd där blommar ock för dig
Vid lifsens älf evinnerlig.

Tröst i lif och död.

(Melodi: Sv. Ps. 28.)

Ju mera *tro* du, kristen, äger
Till Herren, desto mera lätt
Blir korset, som på skuldran väger
Så ofta tungt på många sätt.
Det Fadren själf dig lägger på,
Att du för himlen luttras må.

Ju mera *bön* till Gud du sänder
I nöden, desto mera skön
Blir hjälpen, då den till dig länder,
Och minsta suck får då sin lön!
Förgäfves ej du sänder opp
En enda bön i tro och hopp.

Ju flere *mödor* här dig tära,
Ju mer i tårar här du sår
I lifvet, desto mer uppskära
I bättre land du gladligt får.
Ty så ditt säde tåligt ut!
Det bringar evig skörd till slut!

Ju mera *tålamod* i striden
Du visar, desto mera skön
Blir segerns palm i himlafriden
Och helgonkronans ljusa lön.
Så höj i tro ditt stridsbanér!
Till seger kraften Gud dig ger.

Ju förr du kallas bort *i döden*
Ur tiden, desto förr i ljus,
Höjd öfver sorgen, striden, nöden,
Du går till himlasyskons hus,
Och där i deras ljusa lag
Du firar evig högtidsdag.

Jesu död.

(Melodi: Sv. Ps. 120)

Se, Jesus ändtligt kämpat ut;
Hans lidande har tagit slut.
Fullkomnat har Han tåligt allt,
Åt Fadren anden sist befallt.

Hans *ande* höjde sig från kval,
Från marters berg, från sorgers dal,
Se'n slutad var hvar stridens akt,
Som Honom Fadren förelagt.

Då var en världshistorisk stund!
Då skälfde bergen i sin grund,
Och templets förlåt, som tjänt ut,
För alltid sönderbrast till slut.

Den *mun* blef tyst, som bad så ömt
För dem, som Honom orätt dömt,
Den mun, som talat sköna ord
Som ingen annan på vår jord.

Det *öga* slöts, som blickat huldt
På armods väsen, nådefullt
På syndens barn af alla slag,
Så mången stund, så mången dag.

Det *öra* slöts, som villigt hört
Hvar klagan man till Honom fört,
Som lyssnat till i hvarje nöd,
Då äskats hälsa, nåd och bröd.

Den *hand* blef kall, som städs sig tett
Så underbar och hjälp rätt gett,
Som spetälske helbrägdagjort
Och öppnat själfva grafvens port.

Det *hjärta* brustit, som rätt har
Här älskat nådefullt enhvar,
Så vän som ovän, rik och arm,
Med kärlek städse lika varm.

Det *knä* blef stelt, som förr sig böjt,
Då mun och hjärta böner höjt
I arla morgon, särla kväll,
På berg och skepp, i dal och tjäll.

Den *fot* då stannat, som förr lopp
De lidande att söka opp,
Som gått sig trött på mången stig
Att gagna alla, dig och mig.

Så dött har allas hulde vän;
Men påskadag oss tröstar än,
Att Han ur grift förklarad går,
Och mänskligheten lif där får.

Vi *tacka* må, att Jesus blödt
För oss, för våra synder dött.
Vi *manas* ock från denna dag
Rätt lefva Honom till behag.

Långfredagspsalm.

(Melodi: Sv. Ps. 94.)

Guds offerlamm, bebådadt,
Af världsmartyrer alla
Den störste världen skådat,
Vi ned inför Dig falla,
Att Dig för all din smärta
Nu rätt med mun och hjärta
Vid korset ödmjukt tacka.

Guds offerlamm, så smädadt,
På mänsklig hjälp utblottadt,
Du bad för dem, som hädat,
Förlät dem, som bespottat.
Af Dig vi så må lära
Att lida rätt och bära
Ej hat till dem oss hata.

Guds offerlamm, så stilla,
Du hördes aldrig knota.
Ditt blod Du lät då spilla,
Att Adamsfallet bota.
I allt Du kärlek tedde
Och frälsning oss beredde.
Ho kan Dig nog beprisa?

Allt i tro.

(Melodi: Sv. Ps. 418.)

Att rätt i tro på Herren *lita,*
Hvadhelst Han trofast lofvat har,
Vi alle må oss städs beflita
I dag och alla våra dar.

Att rätt i tro här idogt *verka*
Hvar kristen troget alltid bör.
Men ej vår högra hand må märka,
Hvad vänstra handen blygsamt gör.

Att rätt i tro till världens Fader
Här bedja tillhör alla land,
Att allt i alla tiders rader
Må skyddas, signas af Hans hand!

Att rätt i tro här kristligt *vaka*
Är alla trognes stora plikt.
Att gladt hvad syndigt är försaka
För en och hvar är högst af vikt.

Att rätt i tro här tåligt *lida*,
Hvad kors än allvist läggés på,
Då år och dagar fram här skrida,
Vi redobogne vara må!

Att rätt i tro här Herren *lofva*
Bör vara hvarje kristen kärt,
För all den nåd, för hvarje gåfva,
Han kärleksfullt har oss beskärt.

Pingst.

Pingst är inne! Blommor dofta,
Högtidsskrud naturen bär,
Och sig hvarje mänskosinne
Ock i högtidsstämning klär.

Pingst är inne! Minnen firas,
Minnen med helt ljusa drag,
Från den första pingst i öknen
Och apostlapingstens dag.

Pingst är inne! Klockor ringa.
Trög på världens torg ej stå!
Lyss till tempelklockors maning!
In i pingstens kyrka gå!

Pingst är inne! Pingstord ljuda
På all jordens tungomål.
Hvarje folk och stam och släkte
Andens ord att höra tål.

Pingst är inne! Pingstvind susar
Öfver kyrkans vida mark.
Men ock nu i hednaländer
Pingstens strömning går helt stark.

Pingst är inne! Frid dig bjudes,
Kvalda hjärta, i all strid,
Bjuds af Mästarn själf, som sade:
»Frid jag gifver, just min frid».

Pingst är inne! Böner höjas
Nu på jordens vida rund.
Har ock *du* behof att bedja
Här i helig högtidsstund?

Pingst är inne! Anden äskar
Af enhvar ett pingstens lif.
Därför, hjärta, stat och kyrka,
Bort med hat och split och kif!

Pingst är inne! Lof nu sjunga
Jordens språk med skilda ljud.
Höj ock *du* med millioner
Pingstens lof till pingstens Gud!

Tredje Böndag.

Denna dag är *tackets dag!*
Sverges folk bör lofva
Gud för fred och riklig skörd
Samt all annan gåfva.

Denna dag är *fastedag!*
Sverges folk må fasta,
Rätt förstådt: det bör i allt
Flärd och lyx förkasta.

Denna dag är *botens dag!*
Sverges folk må höra,
Hvad som länder till dess väl,
Samt ock bättring göra.

Denna dag är *bönedag!*
Sverges folk i böner
Ropa må, att med allt godt
Gud oss än bekröner.

Dagen som *missionens dag*
Sverges folk vill lära
Att till mörka hednaland
Sprida Herrans ära.

Dagen så är *högtidsdag,*
Sverges folk till nytta.
Nästa böndag mången har
Fått ur tiden flytta.

Söndagsskolan.

(Skolsång, kan sjungas som Sv. Ps. 33.)

Du älske söndagsskolan!
Dit *skynda* hvar sabbat
Med andra barn i bygden,
Så mången skolkamrat!
Sig samla unga lammen
Af Kristi dyra hjord
I myriader skolor,
Allt på vår vida jord.

Du älske söndagsskolan!
Kom dit och flitigt *lär*
Om rätte barnavännen,
Som ock din vän ju är.
Han älskar dig så trofast,
Långt mer än mor och far,
Och skydd och hjälp och utkomst
Han städs för dig ock har.

Du älske söndagsskolan!
Kom dit och *fröjda dig!*
Du har stort skäl att glädjas,
Hvarhelst än går din stig.
Ett gudabarn du är ju,
Så högt, så rikt, så sällt,
Med arf i himlahemmet,
Med lott i himlafält.

Du älske söndagsskolan!
Kom dit, till Herren *bed,*
Till hvilken fädren bedit
I många släkters led.
Ho räknar barnaskaror
I alla skilda land,
Som sig i söndagsskolor
Befalla i Guds hand?

Du älske söndagsskolan!
Kom dit och gladligt *sjung!*
Guds lof att tacksamt kväda
Höfs gammal och höfs ung.
Hans lof här fåglar sjunga
I hvarje trakt och zon,
Och helgonen och änglar
Vid nådens ljusa tron.

Du älske söndagsskolan!
Du *samle* dit alltmer
Ifrån palats och kojor
Guds älsklingar alltfler!
Och då du upp har vuxit,
Så själf i unga bröst
En sådd för evigheten
Till släkters ljus och tröst.

Guds milda Lamm.

(Melodi: Sv. Ps. 330.)

Guds milda Lamm! Vi träda fram
På Golgata till korsets stam
I dag, på helig långfredag,
Med ödmjukt tack. Det mot nu tag!

Guds milda Lamm! Så Döparn har
Dig kallat rätt i forna dar,
Och mer och mer hans siarord
Om Dig förkunnas på vår jord.

Guds milda Lamm! De offrens mängd,
Som bragtes förr i tiders längd,
Blott *förebildat* Dig, som blödt
För världens synd, för alla dött.

Guds milda Lamm! Grymt törnekrönt,
Så illa för all kärlek lönt,
Du naglats fast vid korsets stam,
Ett rätt sannskyldigt påskalamm.

Guds milda Lamm! För oss Du led,
För oss den hårda kampen stred,
Tills allt »fullkomnadt» var till slut
Och bittra kalken druckits ut.

Guds milda Lamm! Du tålig var;
Till knot din tunga var ej snar.
För fiender så ömt Du bedt,
Trots alla kval de Dig beredt.

Guds milda Lamm! Vi kunna Dig
Ej tacka nog på jordisk stig.
Det väl behöfs en evighet
Att bringa Dig vår tacksamhet.

En liten tid.

(Melodi: Sv. Ps. 210.)

Blott en liten tid,
Här i mycken strid,
Skall du af *bekymmer* täras,
Utaf mången nöd besväras.
Är du fattig här?
Himlen nog dig är!

Blott en liten tid
Skall i trägen id
Här du *verka* för din Herre,
I det större, i det smärre.
Gagna med ditt pund!
Snart blir lönens stund.

Blott en liten tid
Skall, med inre frid,
Du för Herrens rike *strida*
Tätt vid Segerhjältens sida.
Striden blir ej lång,
Snart höjs segersång!

Blott en liten tid
Skall du för din frid
Tidens prål och synd *försaka*
Och emot begären *vaka.*
Offra flärden lätt!
Allt blir ersatt rätt!

Blott en liten tid
Uti lifvets strid
Skall i *bön* till Gud du ropa,
Då sig nöd och faror hopa.
Snart din lön blir skön
För hvar suckad bön.

Blott en liten tid
Utan lycka blid
Skall ock du här luttras, pröfvas,
Under korsets tyngd bedröfvas.
Härda tåligt ut!
Profvet snart är slut!

Blott en liten tid
Under daglig strid
Bäres ännu pilgrimsstafven,
Tills den lägges ned vid *grafven.*
Trogne anden då
Får till himlen gå!

Blott en liten tid
Trognes kropp i frid
Skall då hvila ut i *griften,*
Tills den *uppstår,* enligt Skriften,
Och i paradis
Bringar Herren pris!

Bröllopspsalm.

(Melodi: Sv. Ps. 66.)

En bröllopsdag är *högtidsdag*,
Med glada, ljusa, väna drag,
Hvars vikt för lifvet kvar skall stå,
Med minnen, som ej blekna må.

En bröllopsdag är *fröjdens* dag.
Men vare den af kristligt slag!
Sig fröjdar gammal, fröjdar ung.
Då glöms all sorg, all möda tung.

En bröllopsdag är *löftens* dag,
Som binda enligt Herrans lag.
Må redlig kärlek lofvas ut
I lust och nöd till lifvets slut!

En bröllopsdag är *bönens* dag.
Ty brudgum, liksom brud, är svag
Uti sig själf. Men Herrens makt
Vid bön ger hjälp på hvarje trakt.

En bröllopsdag är *hoppets* dag.
Dig trygga lugnt till Guds behag!
I tro af Honom hoppas godt,
Som vill dig gifva lycklig lott!

En bröllopsdag är *tackets* dag.
Du lofve rätt i festligt lag
All glädjes Gud för hvad du fått
Hvar dag, som hittills har förgått!

Kvällspsalm.

(Melodi: Sv. Ps. 420.)

Så stilla är det nu i kväll,
Då slutats dagens id!
I hjärta och uti mitt tjäll
Är ljuflig sabbatsfrid.

Så stilla är det nu i kväll,
Då lyktats dagens strid
I stater, kyrkor och i tjäll,
Och natten ingår blid!

Så stilla är det nu i kväll!
Jag gläds mot himlen se,
Där på den vida, ljusa päll
Mildt stjärnesyskon le.

Så stilla är det nu i kväll!
Jag i min aftonbön
För världen stänger dörr, och säll
Jag njuter frid så skön.

Så stilla är det nu i kväll!
En ängel sväfvar in
Och hälsar tyst mig så: »dig hell,
Sof sött, med fridfullt sinn!»

Så stilla är det nu i kväll!
Mig ingen fara stör.
Af änglar skyddad, trygg och säll,
Jag intet frukta bör.

"Jag tror."

Jag tror på Skaparen, hvars allmakt styr,
Som Fader, allvist allt hvar dag som flyr.

Jag tror ock på Guds Son, som ej med guld
Men med sitt blod oss frälst från synders skuld.

Jag tror ock på Hugsvalaren, som ger
Sin nåd och frid åt tidens barn alltfler.

Jag tror: *en* kyrkan är; med fridens band
Skall hon förena jordens alla land.

Jag tror: hon skall bestå, så trygg, så ljus,
Trots tiders otrosstormar, villors brus.

Jag tror: hur brottslig syndaren än går,
Han, bedjande om nåd, strax nåden får.

Jag tror: fast trognes kropp än måste dö,
Den bär i sig ett lifvets påskafrö.

Jag tror: rätt anden förs af änglahand
Till evigt lif i fridens sälla land.

Sinais femte budord.

Stort är budet för hvar *enskild:*
»Ej du dräpe» eget eller andras lif,
I begär, i ord, i handling,
Hätsk i oförsonligt kif!

Stort är budet ock för *hemmet:*
»Ej du dräpe» andra hems familjefrid!
Skön är grannars rätta sämja.
Bort med hat och split och strid!

Stort är budet ock för *kyrkan:*
»Ej du dräpe» folk af annan konfession!
Bort »raka»- och »dåre»-skymford!
Grym ej vare kristna tron!

Stort är budet ock för *staten:*
»Ej du dräpe» Herrans folk i andra land!
»Frid på jorden»! Minns det julord!
Styr ditt hjärta, styr din hand!

Stort är budet så för *alla.*
Dråp skall vara bannlyst ur vår värld.
Kristet folk i endräkt ställe
Upp till fridens land sin färd!

"Hedra fader och moder!"

Föräldrar må du i *tankar* hedra!
Du städse tänke om dem helt högt!
Besinna, hvad de ha verkat, offrat,
Då dig att gagna i allt de sökt!

Föräldrar må i *begär* du hedra,
Ej sorg dem vålla, ej brist, ej nöd,
Nej, tacksamt söka att fröjd bereda
De kära gamla till deras död.

Föräldrar må uti *ord* du hedra,
Ej ogrannlaga dem tynga ned!
Nej, dem uppmuntra och tack dem bringa
Och vakta väl dig för klandrets sed!

Föräldrar må du i *handling* hedra!
Gif dem i hälsa och sjukdom vård!
Så skall på jorden du länge lefva,
Själf säll och hedrad i signad gård!

Döden.

(Melodi: Sv. Ps. 66.)

Se, döden är ett sändebud
Till jordens folk från jordens Gud,
En himlens ängel, god och skär,
Fast, mörk till dräkt, han lie bär.

Han tett sig här från Adams dar
Och skall till domedag bli kvar.
På fastland och så mången ö
Han grafvar redt i blom och snö.

Han gästat myriader hus,
I vintermörker, sommarljus,
Och hvar han öfver tröskeln gått,
Ett lif har flämtat, slocknat brådt.

Han hemsökt slott och armes bo,
Ej lämnat mammons män i ro,
Ej aktat furstars purpurdräkt,
Behärskat hvarje jordens släkt.

Hur skilda öden folken fått,
Af honom skiftas lika lott,

I hvarje land, på hvarje plats,
I herdetält, i fast palats.

Fast dyster tyckes hans mission,
Är dock han sänd från *nådens* tron.
Fast mörk i tiden är hans skrud,
Är dock han *ljusets* sändebud.

Han löser trognes träldomsband
Och anden för till bättre land,
Då strid i tro har kämpats ut
Och kalken tåligt tömts till slut.

Ho täljer all den dystra sorg,
Han vållat har i tjäll och borg?
Men kristne icke sörja må,
Ty *lif* i döden rätt de få.

En trogen döden icke räds,
Nej, tryggt i tro och hopp han gläds.
Hans dödsdag, efter Guds behag,
Blir himlafröjdens första dag.

Må stoftet varda stoft igen!
Dock lefver trogne anden än
I helgonrymd, i salig fröjd,
I *evighet* i himlens höjd.

Yttersta dagen.

(Melodi: Sv. Ps. 55.)

Var hälsad, stora domedag,
Du Kristi rätta *adventsdag*,
Då Han sig ter för alla
I majestät i höga skyn,
Med änglaskaran — sköna syn! —
När domsbasun skall skalla!

Äflan, Täflan
Då sig lyktar;
Lasten flyktar;
Strider ändas;
Hädelser i skräck då vändas.

Var hälsad, stora domedag,
All världens största *påskadag*,
Då griftinseglen bräckas
Och minnessten från sluten graf
Med blixtens snabbhet kastas af
Och alle döde väckas.
Moder, Broder,
Barn och fäder
Man sig gläder
Då att finna
Och de kära återvinna.

Var hälsad, stora domedag,
De trognes glada *mötesdag*,
För alla folk och tider,
För helgons hela ljusa rad
Från furubygd, från palmprydd stad,
Från mödor och från strider!
Klara Skara!
Ho beskrifver
Allt hvad blifver
Då att röna,
Allt det ljusa, stora, sköna?

Var hälsad, stora domedag,
Du tusenårens *afskedsdag*,
Då sol sitt sken skall mista
Och jordens timglas rinna ut
Och folkens häfder här ta slut
Och stjärnsystemen brista!

Svinna, Brinna
Världsgrundvalar,
Åter talar
Skaparanden.
Ny en värld står fram ur branden.

Var fruktad, stora domedag,
Du otrosväsens *långfredag!*
Sin kalk de börja tömma.
Oöfverskådlig syndarrad
Då darrar för den världsboks blad,
Hvarefter Gud skall döma.
Långa, Gånga
Då nationer
Från all' zoner
Fram att dömas,
Där platt intet skall förglömmas.

Var hälsad, stora domedag,
Du tidens största *flyttningsdag,*
Då gode Herden förer
För evigt sina rätta lamm
Af hvarje tid och land och stam
Till Sig vid änglakörer!
Gamla Samla
Sig med unga,
Och hvar tunga
Högt skall bära
Herden gladt då lof och ära.

Var hälsad, stora domedag,
De frälstes rätta *juledag,*
Då *alla ljus* sig tända
I himlens salar första gång
Vid en sannskyldig julesång
Med fröjd förutan ända!

Första, Största
Julefröjden
Där i höjden
Sluter samman
Alla folk i frid och gamman.

Var hälsad, stora domedag,
Du helga, äkta *nyårsdag*,
Då nyår rätt skall firas,
När synd och nöd och död ha flytt
Och allt är himlarent och nytt
Och dygd med krona siras!
Tiden, Striden
Äro flydda,
Gåtor tydda.
Klockor ringa,
Himlens välkomsthälsning bringa.

Var hälsad, stora domedag,
Du ljusaste *allhelgondag*
För samlad helgonskara!
Enhvar då lämnat pilgrimsstaf,
Hvar böljans son ett stormigt haf,
Martyren död och fara.
Skära, Bära
Helgonsläkter
Himladräkter,
Se'n all smärta
Ändats för hvart pröfvadt hjärta.

Var hälsad, stora domedag,
En evig sommars *pingsthelgdag*,
Då allt skall blomstring vinna.
All Babelssöndring är då slut;
Allt splitets ogräs rensas ut;
Disharmonier svinna.

Tvister, Brister
Fullt då slutas.
Enigt njutas
Sälla fröjder
Rätt på ljusa himlahöjder.

O, hvad salig fröjd!

(Melodi: Sv. Ps. 210.)

O, hvad salig fröjd
Uti himlens höjd
Att, då slutats mörka tider
Och då lyktats alla strider,
Njuta ständigt *ljus*
Där i Fadrens hus!

O, hvad salig fröjd
Uti himlens höjd
Att betrakta *änglars* skara,
Denna sköna, stora, klara,
Herren själf ock se,
Se Hans anlete!

O, hvad salig fröjd
Uti himlens höjd
Skåda alla *helgonsläkter*
Där i ljusa himladräkter,
Ifrån hvarje trakt.
O, hvad glans och prakt!

O, hvad salig fröjd
Uti himlens höjd
Med apostlar, patriarker
Uti *paradisets* parker
Vandra hand i hand
Där på lifsens strand!

O, hvad salig fröjd
Uti himlens höjd
Våra kära återfinna,
Dem för alltid återvinna
Och med dem få bo
Där i evig ro!

O, hvad salig fröjd
Uti himlens höjd
Att där slippa sorgen, nöden,
Mödan, striden, plågan, döden,
Lugnt få hvila ut
Efter striders slut!

O, hvad salig fröjd
Uti himlens höjd
Se i rätta Edens lunder
Blomsterunder efter under,
Där ej natt är mer,
Där ej sol går ner.

O, hvad salig fröjd
Uti himlens höjd
Höra, hur i fridens salar
Hvarje tunga kärlek talar,
Utan kif och split,
Utan orent nit.

O, hvad salig fröjd
Uti himlens höjd
Höra sköna, höga bruset
Af musik i Fadershuset!
O, hvad harmoni,
Från allt missljud fri!

O, hvad salig fröjd
Uti himlens höjd

Sjunga med i körer ljusa,
Där serafers sånger brusa.
Sådan sång ej kan
Skildra någon man.

O, hvad salig fröjd
Uti himlens höjd
Att i Salemsstadens kyrka
Herren Zebaot rätt dyrka
Uti härlighet,
I all evighet.

Ändring:

Sid. 108, rad 2 står:

blommorna rätt vårdas?

ändras så:

dessa rätt man vårdar?

6000221415
Göteborgs universitetsbibliotek